

Havonta megjelenő tájékoztató és gondolatébresztő folyóirat a Krisztus visszajövetelét váróknak

Adventszemle

2011. július

Évek visszhangja

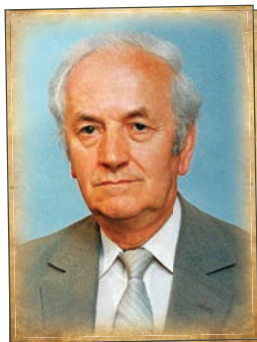
Beérseba –
a szövetség kútja 6

A létezés
ajándéka 8

Ne szalaszd el
a nyarat! 16

A szenvedés
táborában 22

Tartalom

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövételét.

- 3 Vezércikk** *Virgiliu Peicu*
Jog vagy szolgálat?
- 4 Lelki élet** *Aurel Pălășan*
Az átváltozás szívárványa
- 6 Bibliai történelem** *Traian Aldea*
Beérseba – a szövetség kútja
- 8 Teológia** *Adalbert Orban*
A létezés ajándéka
- 10 Misszió** *Nagy János*
Nyugdíjas misszionárius
- 12 Megemlékezés** *A Curerul Adventist szerkesztősége*
Évek visszhangja
- 14 Gyakorlati kereszténység** *Laurențiu Nistor*
Vánkos-könyv
- 16 Ifjúság** *Daniel Chirileanu*
Ne szalasd el a nyarat!
- 18 Nevelés** *A Curerul Adventist szerkesztősége*
Fények a Fényből
- 20 Jelentés** *Claudiu Șerban*
Álmok iskolája
- 21 Vallásszabadság** *Ioan Gheorghe Rotaru*
Az alapvető szabadság és jog fogalma
- 22 Interjú** *Virgiliu Peicu*
A szenvedés táborában
- 24 A presbiter oldala** *Ioan Paicu*
Mit válaszolnék?
- 25 Női misszió** *Cristina Potocian Băndean*
Ellenérzés nélkül
- 26 Hírek**
- 28 Párbeszéd** *Florin Lăiu*
Ellentmondások Dávid történetének leírásában?
- 30 Gyermekoldal** *Adina Călugăru*
Az ajtó és a kakukk
- 31 Szívtől szívnek** *Romeo Asanache*
Valdens lelkész

Adventszemle

2011. július

A Romániai Hetednap
Adventista Egyház
hitnevelő és tájékoztató
havilapja

Igazgató
Iacob Pop

Főszerkesztő
Virgiliu Peicu

Tanácsadók
Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Eduard Călugăru, Georgel Pîrlitu,
Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai
Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea

Különleges munkatársak
Romică Sirbu, Nelu Burcea, Ciprian
Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius
Munteanu, Constantin Dinu

Grafika
Irina Toncu

Fordította és szerkesztette:
Mezei Áron

Műszaki szerkesztő
Szócs Erzsébet

A magyar szerkesztőség címe
400107 Kolozsvár
str. Cuza Vodă nr.12
tel.: 0264-599512, 0264-599413
fax: 0264-599413

E-mail: adventszemle@yahoo.com

Nyomtatás
Fast Print Nyomda,
Str. Țepeș Vodă nr. 111, sect. 2
Bukarest, tel. 021 323 00 20
Fax. 021 323 00 40

ISSN 1842 - 3361

Jog vagy szolgálat

Egyik olvasónk feltett egy kérdést, ami elsőre meglepett: „Jogában áll az evangélium szolgájának szabadságra mennie?” Elgondolkodtam rajta, és néhány következtetésre jutottam, amit szeretnék kifejezni, a téma kimerítésének igénye nélkül.

A történelem folyamán a munka az ember örömét és boldogulását szolgálta, elősegítve testi és szellemi fejlődését. A szakértők szerint a hosszú élet egyik titka az ésszerűen, szívesen végzett és aktív pihenéssel megfelelően társított munka. Az évenkénti szabadságot is az aktív pihenés kategóriájába soroljuk.

A pihenőszabadság a szabadidő egyik változata, amelynek szükséges és jelentős volta az azt szabályozó törvényes előírásból, egészségünkre gyakorolt pozitív befolyásából, a munkavégzés üteméből és különleges feladatok végrehajtásából adódik.

Országunkban a pihenőszabadságot az 1929-es április 5-i, a munkaszerződésekről szóló törvényben szabályozták először. A mai változat több módosítás után jött létre. De mi is a pihenőszabadság?

A szótárak a „szünet”, „visszavonulás”, „felszabadulás”, „feltöltődés” szavakkal próbálják körvonalazni a fogalmat.

Pascal a szabadságot a szórakozás, Voltaire a kerétszédés, Michelangelo a versírás idejének tekintette, Dante festett, Tolsztoj pedig kirándult és utazgatott. George Banu román író szerint a pihenés „az egyén aszkézisének szükséges formája, elcsendesedés, elszigetelődés, amely elősegíti a meditálást, sőt az önfeltárást”.

Jézus ezt mondta tanítványainak: „Jertek el csupán timagatok valamely puszta helyre és pihenjete meg egy kevéssé” (Mk 6:31).

„Kötelességük volt pihenni... Krisztus irgalommal teljes szavai ma is ugyanúgy vonatkoznak szolgálóira, mint egykor a tanítványokra... Bár Jézus tehetett volna csodát..., megparancsolta követőinek, hogy vonuljanak vissza egy csendes helyre, ahol megpihenhetnek.” (Az evangélium szolgái, 243. old.)

Mi a pihenőszabadság? A törvény szerint egy jog. Az orvos azt mondja, hogy föltétlenül szükséges a test és elme egészsége szempontjából; a pap, illetve a lelkész szerint egy különleges szolgálat, hiszen életünk kulcsfontosságú részeit érinti: családjunkat, szüleinket és legjobb barátainkat. Amit mondani akarok, ellentmond annak, ahogyan a legtöbben elképzelik a szabadság eltöltését. De úgy gondolom, hogy szolgálatunk a szabadság ideje alatt – ahogyan erre Jézus kijelentése is rámutat: „Dolgoznom kell, míg nappal van...” – elsősorban családunkra és szüleinkre irányul.

Lehet, hogy egy év múlva már nem tudnánk mennyei légkörben együtt lenni szüleinkkel, ezért ma kell őket szolgáljunk. Nem mondjuk, hogy „korbán”, mint a zsidók. Aztán példánkon keresztül tanítjuk gyermekeinket, hogy értékeljenek minket majd életünk alkonyán.

Bárkinek igénye felfedezni és megismerni távoli vidékeket, városokat, hegyeket, völgyeket, természeti és emberhez kötődő érdekességeket. A szabadság ideje ígéretes alkalom lehet az ilyen utazásokhoz, melyek során Ábrahámhoz hasonlóan ásott kutakat és emelt oltárokat hagysz magad után. Az utazás a misszió receptjének fontos összetevője. A gyerekek átélhetik legnagyobb álmukat – a világ felfedezését apjuk oldalán.

Pál apostol írásában megfigyelhetjük a fokozott gondoskodást rokonai iránt: „Ha pedig valaki az övéiről és főképpen az ő házanépéről gondot nem visel, a hitet megtagadta, és rosszabb a hitetlennél.” (1Tim 5:8).

Rokonaink – jók vagy rosszak – elsőbbséget élveznek foglalatosságainkban. Néha nehéz a rokonok „apostolának lenni”, viszont jog szerint ők is „házunk népéhez” tartoznak. Ha nem hoznak bölcs döntéseket, akkor is tiszteletben kell tartanunk ezt a jogot.

Nem utolsó sorban, a szabadság idején végzett szolgálat során jó barátainkra is gondolnunk kell, azokra, akikkel különleges helyzetekben, egyedi élettapasztalatok keretében ismerkedtünk meg. Azzal, hogy tartjuk velük a kapcsolatot, meglátogatjuk őket és felszabadult légkörben ápoljuk az együttlétet, örök javukat szolgálhatjuk.

A pihenőszabadság eltöltése személyes dolog, de lényeges szempont, hogy adjunk lehetőséget szervezetünknek a megújulásra és pihenésre.

„Akik szellemi tevékenységben vesznek részt, legyen az akár tanulás vagy prédikálás, pihenésre és másfajta tevékenységre is szükségük van... Testvérek, amikor időt szántok a kertészkedésre, biztosítva ezáltal a szervezetek megfelelő működéséhez szükséges mozgást, az olyan, mintha az Úr munkáját végeznék nyilvános összejöveteleken...” (Az evangélium szolgái, 240. old.) ■

Virgiliu Peicu,
a Curierul Adventist főszerkesztője

Az átváltozás

szivárványa

Amint a nap fény spektruma hét színből áll, a keresztényi jellemet szintén több fénysugár alkotja, melyet a Szentlélek gyümölcseinek nevezünk. Ezek a gyümölcsök visszatükrözik jellemünk és az Úr Jézus jelleme közötti hasonlóságot. A bűn eredménye, hogy Isten képe megszűnik bennünk, az evangéliumé pedig ennek a képnek a helyreállítása életünkben.

Az özönvíz után Isten szövetséget kötött az emberi fajjal, hogy soha többé nem semmisíti meg a világot víz által. Ennek a szövetségnek a jele a szivárvány volt (1Móz 9:11-13).

A szivárvány egy optikai jelenség, amely egy többszínű félkörív formájában jelenik meg az égbolton, és annak az eredménye, hogy a nap fénye megtörik a légkörben jelen lévő vízcseppeken.

A szivárvány nemzedékről nemzedékre bizonyosságot tett az embernek Isten szeretetéről, megerősítve Beléje vetett bizalmát.

Ezékiel próféta szivárványt lát Isten trónusa körül (Ez 1:28). Az Újtestamentum mintegy 62 alkalommal tesz említést a királyiszékről, amelyből 47 a Jelenések könyvében található (Jel 4:3).

Bábel tornyának építői nem hittek a szivárvány jelentőségében. A torony felépítésének egyik oka éppen az újabb vízözöntől való félelem volt. Egy másik oka pedig, hogy a torony a Teremtővel szembeni sértést, lázadást jelentett. Harmadszor pedig függetlenek akartak lenni, önmaguk erejéből, Isten nélkül, saját cselekedeteik által üdvözülni. Ez a gondolat a Jelenések 17:5-6 verseiben is felbukkan, a titokzatos Babilon leírásában.

Isten Noéval kötött szövetsége ma is érvényes, ahogyan Róm 8:1. és 6. verseiből kiviláglik: „Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint. Mert a testnek gondolata halál; a Lélek gondolata pedig élet és békeség.”

A Lélek gyümölcsei, ahogyan Gal 5:22-23 verseiben találjuk, a szeretet szivárványát jelentik. Ahány gyümölcse van a Szentléleknek, ugyanannyi színe van az Úr Jézus jelleméhez hasonló jellemnek. A Szentlélek gyümölcsei a Krisztus jellemére átalakult élet bizonyítékai.

A SZERETET áldozatkész erény.

A szeretetnek mindig van tárgya. Kifelé irányul, megnyilvánulása szemmel látható. Az agape szeretet a kifelé megnyilvánuló kereszténységben jött létre. Kiegyenlíthetetlen, mérlegeléstől mentes jóakaratot jelent, amely felebarátja legfőbb javára törekszik. Az a szeretet, melyet Isten tanúsít irántunk. Döntés, hogy azt is szeretjük, aki nem szeret minket. Ismételt győzelem énünk felett. A Szentlélek gyümölcse, mely szívünkben terem. Oly mértékű azonosulás másokkal, hogy úgy látunk, érzünk, mint ők, hozzájuk hasonlóan gondolkodunk. A keresztényi élet mozgatórugója.

Egy történet szerint a rabbi megkérdezte tanítványait a Tóra (Mózes öt könyve) tanulmányozása közben: „Honnan ismerjük fel a pillanatot, amely elválasztja az éjszakát a nappal kezdetétől?” Az egyik tanuló így válaszolt: „Amikor messziről láthatod a különbséget egy ember és egy juh között.” „Nem” – válaszolta a rabbi. Egy másik tanuló ezt mondta: „Amikor különbséget tudsz tenni a szőlőtő és a fügefá között.” „Nem” – hangzott újból a rabbi válasza. A tanulók türelmetlenül kiáltották: „Kérjük, mondja meg a helyes választ.” Mire a rabbi: „Amikor elég világossággal és erkölcsi erővel rendelkezzel, hogy szembe tudj nézni az emberekkel és testvéreidként lásd őket. Amíg ezt nem vagy képes megtenni, sötétségben, tévelygésben élsz, szemeid homályosak.”

Az ÖRÖM a győzelmes szeretet.

Az Újtestamentum az öröm könyve. Az Újtestamentumban az „örül” ige 72-szer fordul elő. Ennek az igének létezik két nagyon szép nyelvi előfordulása Jézus életével kapcsolatban: (a) Az angyal megjelentette Máriaanak, hogy gyereke születik: „Az öröm legyen veled”; (b) Az Úr Jézus köszöntése feltámadása után: „Örüljetek!”

Ez a köszöntés győzelmesen hangzik! Az öröm a keresztényi élet megkülönböztető légköre, amely állandóan jelen van. Nincs olyan keresztényi erény, amelyet ne sugározná be az öröm.

A BÉKESSÉG a szeretet nyugalma.

A béke egy olyan szó, amely soha nem kopik el, nem veszíti el ragyogását.

Az emberiség nagy lelki hiányban szenved, mert nincs béke. Nagyon komolyan fel kell tennünk a kérdést: Mi Krisztus *nagykövetői* vagyunk, hogy az emberiséget megbékéltessük Istennel? (2Kor 5:20)

Az Ótestamentumban az emberek – minden társadalmi réteg – számára a legátfogóbb szó a *salom* volt. A *salom* a testi egészséget (Zsolt 38:3); jólétet, bőséget (Zsolt 43:27); anyagi beteljesülést; mindent, ami az ember legfőbb javát szolgálja; mindent, ami az életet „igazivá” teszi (Jn 10:10) jelenti. *Salom* annyi mint a háború és zavargás hiánya; több mint fegyverszünet. Jókívánság, hogy valakinek az élete gondtól mentes legyen, Isten minden ajándékának, áldásának örüljön.

Az Ótestamentum görög fordításában (Septuaginta) a *salom* szó majdnem mindig lelki értelemben fordul elő: derű, nyugalom, tökéletes elégedettség, boldogság és tökéletes biztonság. A félelem és szorongás mindörökké eltűntek.

Az Újtestamentumban az *eirene* – *salom* szó 88 esetben fordul elő, minden egyes könyvben. Az Újtestamentum három fontos szót használ, amely meghatározza az ember szerepét a béke megvalósításában:

Keressétek a békességet – a békességet tenni minden erőfeszítésünk céljává.

Kövessétek a békességet – ahogyan az ember vadászatkor követi a vadat.

Igyekeztek – „Annak okáért, szeretteim, igyekezzetek, hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon titeket békességben.” (2Pt 3:14)

A BÉKETŰRÉS a fel nem zavart szeretet.

Aranyszájú János (+407) az egyháztörténelem legékebben szóló prédikátora, Konstantinápoly püspöke (397) ezt mondta: „A béketűrés az a képesség (erő), amikor az embernek lehetősége lenne bosszút állni, de nem teszi meg.”

A béketűrés vagy türelem nem jelent passzivitást. Kitartó, állhatatos, elszánt, szívós. A türelem erőfeszítés árán meghosszabbított akarat. A türelem önuralom, amely nem áll hirtelen bosszút az igazságtalansáért; önmegtartóztatás, amely harag és bosszúállás nélkül elvisel sértést és igazságtalanságot. A türelem az a képesség, amely felfogja a dolgok valódi értelmét. A megbocsátás, alázat alapköve; a közösség és valódi bölcsesség fundamentuma; isteni erény. Számunkra az üdvösséget jelenti.

A türelem az özönvízkor a gondviselés jele volt egy olyan világ iránt, amely elveszítette a létezés jogát. A türelem jele volt, hogy Ninive kegyelmet kapott. Abban is

Isten türelmét látjuk, amikor ismételtlen megtérésre szólítja Jeruzsálemet. A hosszútűrés a Szentlélek gyümölcse a keresztény életében.

A SZÍVESSÉG a szeretet együttérzése.

A jótékonyság kedvességet, gyengédséget és vonzó jellemet jelent. Amikor már nem tanúsítunk kedvességet felebarátainkkal szemben, elveszítettük az emberség valódi lényegét. Az Isten és ember közötti hasonlóság a kedvességben van. A szívesség úgy viszonyul az emberekhez, ahogyan Isten hozzánk.

A JÓSÁG a cselekvő szeretet.

A jóságot nehéz meghatározni. A román (és magyar) nyelvben is általános és széleskörű fogalom.

Az Úr Jézus nem engedte, hogy jónak nevezzék (Mk 10:17-18). A jóság jóindulatot, kedvességet, jótékonytságot, hasznosságot és hatékonyságot jelent. A jóság a gonosz-ság ellentétes állapota.

A HŰSÉG a bizakodó szeretet.

A *pistis* szó jelentése az a hit, amely magában foglalja a Jézus Krisztusban való teljes bizalmat, a Neki való teljes átadást, ráhagyatkozást és engedelmisséget. A Biblia új fordításai a *pistis* szót „hűség”-nek és „becsületes”-nek fordítják. Az emberi hűtlenség soha nem szüntetheti meg Isten hűségét. Pál köszönetet mondott Istennek, hogy bizalomra méltónak találta (1Tim 1:12).

A SZELÍDSÉG a fegyelmezett szeretet.

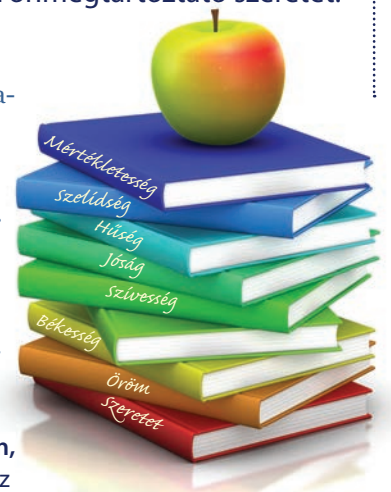
A szelídség nem jelent gyengédséget. Ellenkezőleg, az erős jellem bizonyítéka. Mózes a szelídség példaképe (4Móz 12:3). Nem volt gerinctelen, jellemében az erő és gyengédség ötvöződött. A szelídség az arrogancia és büszkeség ellentéte. Gyakran kapcsolatba hozzák a türelem, szeretettel, alázattal, szerénységgel, együttérzéssel, gyengédséggel és a tanulásra nyitott bölcsesség lelkületével.

Az Úr Jézus szelíd és alázatos szívű. Ő a mi legfőbb példaképünk a szelídség tekintetében.

A MÉRTÉKLETESÉG az önmegtartóztató szeretet.

A mértékletesség az a lelkierő, amely által az ember uralkodni tud önmagán, önfegyelmet gyakorol és megtartóztatja magát minden rossz dologtól. A mértékletesség az ember legfontosabb erényeihez tartozik és a keresztényi élet velejárója. A mértékletesség a szeretetet tisztasága. ■

Aurel Pálášan,
nyugalmazott lelkész

BEÉRSEBA – a szövetség kútja

KÚT és OLTÁR – az állandóság és béke titka

A kút vizet ad, Isten ajándékát, az oltárnál pedig Istennel egyesülve megbocsátást, békét nyerünk, imádatot gyakorolunk.

A pátriárkák kútja: előtérben – Izsák kútja; háttérben – Ábrahám kútja

Beérseba a legdélibb lakott város Izraelben. Ez az alapja a bibliai szólásnak is: „Dántól Beérsebáig”. Júda hegyeinek lábánál és a Negev félsivatagos terület peremén helyezkedik el. A Beérseba zuhatag a Júdeai hegységből, Hebron felől érkezik és nyugatabbra egyesül a Besor zuhataggal. Az esős időszakok áradásait a Földközi-tengerbe vezeti. Jobb években még búzát is aratni, de ez csak 2-3 évente történik, különben a sivatagi szárazság az uralkodó. A környék a nagyon régi időkben is lakott volt, de a város maga csak Izrael királyainak idejében épült. Ábrahám, Izsák és Jákób pátriárkák zarándoklatának közponja volt, de mindössze egy kút maradt hátra utánuk. A város nevének jelentése „a hetek kútja” vagy „a szövetség kútja”.

A hetek kútja

Negev országa terméketlen a vízhiány miatt. Úgy tűnik, a régi kanaániták az időszakos zuhatagoktól függtek, különben a kétlegelős pásztorkodást gyakorolták. Elsőként a pátriárkák ástak kutakat, így egész évben volt vizük. Ez derül ki abból, hogy az őslakosok eltulajdonították kútjaikat, és a vízárt perlekedtek velük. Ilyen konfliktus Ábrahám és Izsák idejében is létezett. A pátriárkák nemcsak jellemről tettek bizonyosságot, hiszen nem veszekedtek, nem harcoltak a vízárt, ahogyan

az rendszerint történni szokott. Hittek Istenben, és Tőle kérték az igazságszolgáltatást. Isten pedig megsegítette őket.

A környék fejedelme, Abimélek, és hadvezére szövetséget ajánl Ábrahámnak, mivel különösen befolyásosnak és erősnek látja. Ez alkalommal Ábrahám hét bárányt ad Abiméleknek, amivel megpecsételi a kötött békeszerződést. A hely neve – Beérseba, mely mindmáig fennmaradt, ettől a hét báránytól ered.

Évek múltán Izsáknak is hasonló gondjai támadtak a kanaániakkal, akik betömték Ábrahám kútjait, ő pedig újra kiásta azokat. Miért zavarták őket a pátriárkák kútjai? Miért tömték be ezeket a kutakat? Amikor pedig újból használhatókká váltak, miért tulajdonították el erőszakkal? A vízárt, a fennmaradásért való harc nem csupán egy létproblémát hoz felszínre, hanem a gonosztságot, lustaságot és az emberi szív romlottságát is.

A sivatagi útvonalon négy kút található. Az első neve *Esec* – azaz „viszály”, mivel a kanaániták fenntartották, hogy a víz jog szerint az ő tulajdonuk. A második kút neve *Sitna* – vagyis „ellenállás”, mert a kanaániták valószínűleg elzárták a zsidókat kútjaiktól, így azoknak tovább kellett állniuk. A harmadik kút *Rehobot* – „tágas hely”, mert a kanaániták többé nem zavarták őket. És mivel a pátriárkák élete állandó vándorlásból állt, tovább utaztak *Beérsebába*, ahol a negyedik kútjuk volt. Ez már nem képezte vita tárgyát, hiszen egy nemzedékkel korábban itt szerződést kötöttek.

Beérsebánál Izsák oltárt épít, így a jövő település alapját a déli határkőnél egy kút és egy oltár képezte. Milyen szép! A kút vizet ad, Isten ajándékát, az oltárnál pedig Istennel egyesülve megbocsátást, békét nyerünk, imádatot gyakorolunk. A település jogalapját soha nem vonták kétségbe – íme, az állandóság és béke titka!

Végvár

Beérseba a királyok idejében fontos város volt, mert védelmet jelentett délen a királyságnak. Már Sámuel, az utolsó bíró korában közigazgatási központnak számított, hiszen itt működött bíróként Sámuel két fia, Joel és Abia (1Sám 8:2). Saul, majd Dávid megerősítik és végvárrá teszik a települést. Sisák egyiptomi fáraó 925-ben elpusztítja a várost, de újraépül.

Tel Beérseba várost magaslatra építették, az azonos nevű patak partján, a jelenlegi Beérsebától néhány kilométerre keletre. Kettős erődítménye volt, egyrészt kő- és téglafal, másrészt földhányás, melyet *galcis*-nak nevezett kövezettel burkoltak. Nagyon jól feltárt és restaurált, így lehetőségünk van pontosan látni, hogyan is nézhetett ki egy város az első templom korabeli királyságban. A város kapujánál van egy kút, belül pedig bonyolult vízellátó rendszer található. A

város nem nagy, csak a kormányzó közigazgatási palotáját, élelmiszer üzleteket, hús házat (valószínűleg a hivatali személyek tulajdonai), őrtornyot és néhány közigazgatási épületet foglal magába.

A városfalban megtalálták egy oltár szépen csiszolt köveit és az oltár szarvait. Az archeológus, aki feltárta, arra következtetett, hogy a városban templom is volt, hiszen megtalálták az oltárt – a feltárás így vált ismertté. Yigael Yadin, egy másik régész a Biblia figyelmes tanulmányozása során más következtésre jutott, a következő részlet alapján:

„És behozatta az összes papokat Júda városaiból, és megfertéztette a magaslatokat, amelyeken a papok tömjéneztek, Gebától egész Beérsebáig, és lerontotta a kapuk mellett levő magaslatokat is, amelyek Józsuének, a város fejedelmének kapuja előtt voltak balkéz felől, a város kapujában.” (2Kir 23:8)

Bibliával a kezében Yadin a város kapujától balra felfedezte egy nagyobb épület romját, és egy öt fokból álló lépcső maradványát, amely valószínűleg egy emeletre vezetett. Arra következtetett, hogy az épület emeletén létezhetett egy kultikus – „magaslatnak” nevezett – hely, ahol az áldozati oltár is volt. Ugyanő állítja, hogy ezt a magaslatot, melyet a próféták elítéltek és ahol a város meg a környék népe imádatot gyakorolt (a jeruzsálemi templomba járás helyett), Jósiás király lebontatta, a köveket pedig felhasználták a városfal javításához. Ez logikus magyarázat és megfelel a Szentírás beszámolójának, viszont sok szaktekinély nem fogadja el.

A várost meghódították és elpusztították az asszírok, majd a babiloniak, de a perzsák korában újjáépült és az idumiták – zsidó vallásra erőszakkal áttért edomiták – lakták. A római korban új város épült egy másik helyen, a neve azonban jelentéktelen maradt.

A modern Beérseba

Az arab foglaltság korában a város elhagyatott volt. Majd a törökök erődöt építenek, amely körül a 20. század elején egy kisváros fejlődik ki. Az 1. Világháború alatt a város környéke az angolok és

Ábrahám kútja Beérsebában

törökök közötti csata helyszíne. Izrael állam megalapítása, azaz 1948 után Be'erseba különös fejlődésnek indul, és az ország egyik legnagyobb városává nő ki magát.

Ma Be'erseba az izraeli beduinok központja. Negev egész vidékén juhnyájukat, tevecsdordákat és beduinsátrakat láthatunk. Hetente egy nap nagyvásárt rendeznek, amelyen a beduinok kézzel előállított dolgokat, népművészeti tárgyakat árúsítanak, ami színessé teszi a város életét. Az utóbbi években a város körül egyéb települések is létrejöttek, a társadalomban felzárkozó beduinok által épített szép háznak köszönhetően.

A beduinok sátrának és hagyományos vásárának közelében található a pátriárkák kútjai is, amelyek továbbra is vonzzák a turistákat. A helyet egy tamariszkuszfa őrzi, mely a sivatagi övezet jellegzetes növénye. Az udvarban két kút van, egymástól 20 méternyire. Az egyikben egy oszmánkori vízvezető csigarendszer található, a másikat pedig vasrács fedi. Korukat nem lehet egész pontosan meghatározni, de a hagyomány az egyiket Ábrahám, a másikat Izsák kútjának nevezi. Hiányzik a pátriárkák által épített oltár. Sajnos, a hagyomány nem a fontosabb dolgot őrizte meg. *Talán te, aki olvasod, megállsz egy pillanatra és helyreállítod az oltárt, amely olyannyira fontos, hogy a víz, amit megiszol, élő víznek forrása legyen számodra.* ■

Traian Aldea, egyetemi adjunktus,
az Adventista Teológiai Intézet
archeológia tanára

Ábrahám tamariszkuszfa Beérsebában

A létezés

Három vetülete van az isteni kegyelemnek: létezésünk, üdvösségünk és örök életünk. A kegyelem „szóhasználatával” így is mondhatjuk: a teremtés kegyelme, a megmentés kegyelme és az örök dicsőség kegyelme. A mi válaszuk ezekre az ajándékokra a szeretet, hit és a Szentháromság iránti imádatunk: Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek!

Ebben a cikkben az isteni kegyelem legelső vetületéről lesz szó – létezésünk ajándékáról.

Isten alkotása vagyunk

Isten eredetű sorsunk Isten ajándékainak végtelen láncolata, teremtésünkkel kezdve. Isten már előre tudta, kik és milyenek leszünk. Testet öltött Alkotónk családfájának végén ezt találjuk: „Ádám pedig az Istené” (Lk 3:38). Igen, ez az ember: Isten fia. Milyen jó lett volna, ha Jézusnak nem kellett volna bekerülnie az emberi faj nemzetségi táblázatába! De mint bűnnek alárendelt emberek mégis azt mondjuk: Milyen jó, hogy Jézus az emberi nemzetség része lett!

Teremtésünkkel fakadó önazonosságunk elismerése Mózes első könyvének elfogadásán alapul, amely ihletett történelmi beszámoló. A Teremtés könyve szerkezete és nyelve nem viseli magán a mitológiai alkotások jegyeit, valós eseményekről, tettekről és személyekről szól.¹ Ezt a Biblia íróinak és Jézusnak a Mózes első könyve fejezeteire tett utalásai is alátámasztják (Mik 13:13; Jn 1:3; Kol 1:16; Csel 17:22; Róm 1:20; Jel 4:11; 10:6; 14:7; Ésa 45:12; zsol 4-6; Mt 19:4; 1Kor 15:45,57; 1Tim 2:13-14; Róm 5:12-19).

Az 1Móz 1:26-28; 2:18, 21-22 versek beszámolója szerint Isten az embert saját képére, tökéletes és teljes lénynek kívánta teremteni. Mózes első könyve alapján Isten gondolatban már foglalkozott létezésünkkel, majd pedig megteremtett akarata és célja szerint. Gondolkodjunk el nagyon komolyan létezésünk három vonatkozásáról: Istenből, Isten által és Istenért (Róm 11:36). Isten akart, megtervezett és Vele való örök kapcsolatra teremtett minket. A Biblia nem beszél semmilyen véletlen egybeesésről, esélyről vagy balesetről ebben a tekintetben. Egyedi és jól meghatározott helyünk van Isten tervében és világegyetemében. Örök jogunk van Istenhez és az univerzumhoz azzal, ahogyan teremtettünk és üdvösséget nyertünk. Emberségünket Istentől kaptuk, és nem a kiválasztódás, alkalmazkodás és természetes fejlődés eredménye. Istenképességünk és megváltásunk csupán az eredeti, teljes és az isteni hasonlóságot magán viselő ember megteremtésének kontextusával igazolható. Különleges megjelenésünk, teremtésünk magától értetődő, ha a világban előforduló életformák változatosságának („az ő nemük szerint” – 1Móz 1:11-12, 21, 24-25) párhuzamos létrehozására gondolunk.

Isten képére

Az ember teremtés előtti állapotában „por” volt (1Móz 2:7), nem pedig fejlettebb állat. A halállal pedig újból „porrá” válik (1Móz 3:19),

és nem az embernél alacsonyabb rendű lényre. A legcsodálatosabb az a tény, hogy Isten saját képére teremtett minket (1Móz 1:26-27). Ez az önazonosságunk nem a természet adta esélyből, sem nem önmagunktól ered, hanem Isten ajándéka. Ugyanez a helyzet újjászületésünkkel és üdvösségünkkel. Mindez nem tőlünk, a természeti vagy társadalmi környezet erejéből van, hanem Isten ereje által (Jn 3:3-8; Róm 6:3-6; Ef 2:8-10).

A teológusok a bennünk lévő isteni képet értelmi-szellemi képességeinkkel azonosítják, valamint kapcsolatteremtési és az embernél alacsonyabb rendű teremtett világ fölötti uralkodás képességgel. Egyesek ilyen értelemben előnyben részesítik az értelmi-szellemi képességeket, a másik kettőt pedig ebből származtatják. Igen, van is logika ebben a sorrendben, hiszen az ember nem cselekedetei, megnyilvánulásai miatt lett ember, hanem abból fakadóan, amit Isten már elvégzett. Isten képe bennünk ajándék, nem pedig a mi megvalósításunk.² A képmás a „jó fa”, amely jó gyümölcsöt terem (Mt 7:17). Isten képének helyreállítása bennünk igazolja ezt a tényt (Mt 12:33).

A bűneset után Jézus Krisztus, a második Ádám (1Kor 15:45), magán viselte az emberi való teljességét, vagyis az Isten képének teljességét világunkban. Amikor lejött, „teljes vala kegyelemmel és igazsággal” (Jn 1:14) mint asszonytól született, aki „szentnek hivatik, Isten Fiának” (Lk 1:35). Ő, a „szent, ártatlan, szep-lőtelen, a bűnösöktől elválasz-

AJÁNDÉKA

tott, és aki az egeknél magasságosabb lón” (Zsid 7:26), helyreállítja Isten képét bennünk.

Van egy hasonlóság az Ádámnak adott „életnek lehelete” (1Móz 2:7), hogy „Isten fiává” váljon (Lk 3:38) és „a Szentlélek ereje árnyékoz meg téged” (Lk 1:35) között, mely által Jézus Isten testet öltött Fia lett érettünk. Az „élet lehelete” eredményezte képmás eltorzult, de helyreállított Jézus isteni képmása által. Képe, melyet a Szentlélek alkotott, továbbra is teljes testetöltése előtti igazságával (Jer 23:5-6). Jézus magára vette bűneinket, de nem a testetöltés, hanem közbenjárói áldozata által (2Kor 5:21). Nem azért jött le közénk, hogy létünk bűnrészese legyen, hanem hogy megszabadítsa létünket a bűnrészességtől (Zsolt 51:5; Róm 3:23). Ő „bűnné lett”, de nem születése, hanem áldozata révén. „Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, mint igaz a nem igazakért, hogy minket Istenhez vezéreljen” (1Pt 3:18). Azzal, hogy megüresítette magát, Jézus nem mondott le tökéletesen feddhetetlen erkölcsi és lelki tulajdonságairól. Különben mi maradt volna erkölcsi természetéből, hogy Közbenjáró lehessen bűneinkért? Pál apostol kijelenti, hogy Jézus Isten „dicsőségének visszatükröződése és valóságának képmása” (Zsid 1:3).

Az ember Ádám istenképűsége és az ember Jézus istenképűsége közötti hasonlóságból következik, hogy az istenképűség az emberben a teremtés által, nem pedig saját tevékenysége révén van. Ez Jézusra is vonatkozik. A nagy különbség az, hogy Jézus az Atyja iránti függőség által ezt a képet torzítatlanul megőrizte. Tehát az Isten képének helyreállítása olyan valami, amit Isten végez el, nem pedig mi saját tetteinkkel. A Szentlélek belénk ülteti Jézus képét, miközben mi hittel szemléljük (2Kor 3:18).

A feddhetetlenség rendjében

Isten az embert a feddhetetlenség rendjében teremtette és helyezte. Kezdetben az egész alkotott világ a kölcsönösség, kiegészítés és összhang elvein alapult. Minden „igen jó” volt (1Móz 1:31). Minden Isten ajándéka volt. Nem létezett a megkülönböztetés szent és világi dolgok között. Ebben a rendben az ember felelős lény volt az Istennel és a teremtett világgal való viszonyában. Az ember minden

megnyilvánulásának erkölcsi vonatkozásai voltak. Az egész teremtett világ befogadta és visszatükrözte Isten jelenlétét.

Bár Mózes 1. könyve 1. és 2. fejezetének beszámolója nem beszél arról, hogy Isten és ember között valamiféle szövetség jött volna létre, ennek elemeit mégis megtaláljuk: előjogok, áldások, feltételek a feddhetetlenség rendjében maradáshoz és figyelmeztetés az esetleges engedetlenség következményeire (1Móz 2:16-17).

A kezdeti rendben a kegyelem megelőzte a törvényt, az engedelmesség pedig az Isten iránti bizalomból fakadt. Ádám bízott Isten szavában anélkül, hogy szemtanúja lett volna teremtő tetteinek. Léte elején tehát Ádám hitt. A teremtés, gondviselés és üdvözítés tetteinek mindent megelőző volta tehát a hit válaszát igényli részünkről. Az évszázadok során felhalmozódott bizonyítékok nem szüntetik meg Istenbe vetett hitünk (a Tőle való függőség) szükségességét.

Megmaradásunk a feddhetetlenség rendjében, hit által, valami fontosat üzen a szabadakaratról, mellyel teremtettünk. Folyton Istennel összhangban vagy ellentétesen döntünk. Tudjuk, hogy Ádám és Éva „szabadakaratú lények voltak, és fel tudták mérni Isten bölcsességét és jellemének jóságát, követelményeinek igazságos voltát. Teljes szabadságukban állt az engedelmességet vagy lázadást választaniuk.”³

Szabadságunk behatárolt. Szabadakaratunk korlátai pontosan a feddhetetlenség rendjébe illeszkednek. De ennek a behatároltságnak a gyümölcssei végtelenek (Róm 2:7). Gondoljunk szabadságunk természetére, és ne mondjunk le a boldogság határtalan lehetőségeiről, melyben Isten mellett részünk lehet.

Behatároltak vagyunk olyan értelemben is, hogy választanunk kell két lehetőség – a jó és a rossz – közül (1Móz 2:17; 5Móz 30:15). Túl szegényes lenne ez a „kínálat”? Ne feledjük, hogy Isten csak egyetlen erkölcsi dimenzióban – a jó dimenziójában – létezik, Ő mégis végtelenül boldog (1Tim 6:15-16). Amikor felajánlotta, hogy válasszunk a két lehetőség közül, Ő isteni minőségében tette ezt, amely csupán a jót hordozza Magában. A jóval ellentétes választás is jogunkban áll, de ezt úgy fordíthatnánk, hogy *nem lenni*.

1. Jacques B. Doukhan, *The Literary Structure of the Genesis Creation Story*, kiadatlan doktori dolgozat, Andrews Egyetem, Berrien Springs, MI, 1978.
2. Helmut Ott, *Created for Life*, Collegedale, TN, College Press LLC, 2009, 13. old.
3. Ellen G. White, *Pátriárkák és próféták*, 48. old.

Isten teremtettsége által létezzük, Isten képét viseljük, és a feddhetetlenség rendjébe helyeztettünk. Ezek közül mindhárom Isten ajándéka. Amikor Istenben bízunk, elfogadjuk, hogy az Ő képére teremtett lények vagyunk és feddhetetlenségének rendjében élünk. Létezésünk kezdete előtt nem volt lehetőségünk erre a döntésre. Most viszont van. Érdekes, hogy a megváltási tervben újból ezzel a hármas döntéssel szembesülünk, és újból részünk lehet ebben a három ajándékban most és az örök életben. ■

Adalbert Orban, lelkész az egyesült államokbeli Atlantában

Nyugdíjas misszionárius

A munka, melyre hivattunk, az Úr Jézussal való együttmunkálkodásban áll. Az az Ő akarata, hogy szeressük felebarátainkat és megmentésükön munkálkodjunk, ahogyan Ő is fáradozott a mi üdvösségünkért. Jézus Krisztus mondta: „Amiként engem küldött vala az Atya, én is akképpen küldelek titeket.”

(Jn 20:21)

Mesterünk magasztos parancsának készítésére most mindannyian buzgóbban kell, hogy dolgozzunk, mint valaha.

Ahogyan az Úr Jézus elhívta Filepet (Jn 1:43), Filep pedig Nátánaelt, ugyanúgy nekünk is el kell hívnunk felebarátunkat az Úrhoz. Ezt a munkát csakis akkor végezhetjük el, ha mi is megtaláltuk Jézust.

Személy szerint boldog vagyok, hogy az Úrért dolgozhatok, bár néhány éve már nyugdíjba vonultam. De kész vagyok most is dolgozni, bárhová hívnak vagy küldenek. Nem akarok egyetlen napot sem kihasználatlanul hagyni, hogy ne beszélnek valakinek Jézusról vagy ne adnék valakinek egy könyvet.

Munka a gáborokért

Aradon lakom, ahol evangelizációkat tartok kis csoportokban vagy gyülekezetekben, ahová meghívást kapok. Aradon sok a roma gábor, és megfigyeltem, hogy senki sem foglalkozik velük. Egy család, a Gábor Rupiék családja már sokszor kért, hogy látogassam meg őket. Három hetes evangelizációt tartottam náluk, majd ugyanabban a negyedben egy másik családnál újabb három hetes sorozatra került sor. Az Úr segítségével 25 személy döntött, hogy megkeresztelkedik.

Egy másik alkalommal meghívást kaptam sorozat tartására Vinga helységbe, amely Arad és Temesvár között található. Összegyűjtöttem a gyerekeket az utcáról, verseket, bibliaszövegeket, énekeket tanítottam nekik, amiket aztán előadtunk az aradi imaházakban. Végül, a Szentlélek munkája eredményeként 3 személy megkeresztelkedett. A szertartást Cristian Toma testvér vezette

le az aradi Agape gyülekezetben.

Szerbiában

2009 márciusában arra gondoltam, hogy meglátogatok két szerbiai gyülekezetet. 13 évvel ezelőtt meghívást kaptam a Novisadi Konferencia részéről, hogy igét hirdessek két evangelizációs sorozaton Ecica és Iancomost helységeken. Az első helyen 18 személy kérte

a keresztségét, a másodikban pedig 45-en kötötték szövetséget Istennel.

A 2009-es látogatásom alkalmával Zarija Octavian testvér elvitt Pancevóba, ahol ugyancsak evangelizálnom kellett. Elmondta, hogy létezik ott egy magyar negyed, Voilovica, ahol még sosem tartottak sorozatot. A program a helyi pünkösdisták gyülekezetében zajlott, amelyet kibéreltünk külön erre az alkalomra. 16 előadás után Isten dicsőségére 31 személy kifejezte vágyát, hogy szeretne megkeresztelkedni. Megkértem, maradjak még három hetet, hogy együtt tanulmányozzuk az Adventista Egyház hitelzeit.

Az átalakulás

Estéről estére egy hosszú hajú és szakállas férfi is megjelent. Érdeklődtem a lelkészről személye iránt. Elmondta, hogy ez az ember már régóta látogatja az adventista gyülekezetet. Megkértem, hogy hívja be a szobámba beszélgetni, ő pedig fordítson nekünk. Az illető eljött és érdekes beszélgetésünk volt.

- Mi miatt érzi, hogy el kell jönnie minden este?
- Szeretem Isten Igéjét, válaszolta.
- Jó, de a többiek szeretnének szövetséget kötni Istennel keresztség által. Ön nem vágyik erre?
- De igen, én is szeretnék.
- Kérdeznék valamit, ha nem sértem meg velem.
- Nem fogok megsértődni.
- Látott már valakit a gyülekezetben ilyen hosszú hajjal (vállon alul ért) és szakállal?
- Nem láttam.
- Nem szeretne lenyiratkozni és megborotválkozni?
- De igen, csak hogy nincs rá pénzem.
- Ó, ez megoldható.

– De Nagy testvér, előtte szeretnék megfürdeni. (Egy tömbház szárítójában lakott, ahol nem volt fürdő, sem víz.)
–Gyere el holnap 8 órára hozzám.

Elvittem a testvérekhez, ahol megfürdött, majd a fodrászatra, ahol megnyírták, megborotválták. A munkadíj 300 dénár volt. Nem volt egyetlen dénárom sem, ezért miközben nyírták, elmentem pénz után. Amikor visszatértem, megkérdeztem a fodrászt, hol van az, akit idehoztam, ő pedig a széken levő férfira mutatott. Megdöbbentem, hiszen az öregemember helyett, akivel jöttem, most egy 30 éves fiatalember ült a széken. Végül ő is megkeresztelkedett.

Keresztutaknál és sövényeknél

Az evangélikáció alatt reggelenként elmentem a piacra, hogy könyveket ajándékozzak a románul vagy magyarul beszélő járókelőknek. Egyszer felfigyeltem egy csoportra, ahol románul beszélgettek. Odamentem és meghívtam őket az aznap esti előadásra, melynek helyszíne a piac közelében volt. Éppen el akartam válni tőlük, amikor az egyik asszony meghívott az otthonába. Megtudtam tőle, hogy ő is meg akar keresztelkedni.

Minden nap látogatást tettem olyan személyeknél, akik meg akartak keresztelkedni, és együtt tanulmányoztunk. Így jutottam el a Veta Roștaș otthonába is, ahol összebarátkoztam a férjével, Rupival és az anyósával. Meghívtam őket a gyülekezetbe, felkészítőt tartottunk, majd megkeresztelkedtek.

2009. május 16-án Isten segítségével 33 személy szövetséget kötött Istennel, akik közül kettővel Zarija testvér, a helyi prédikátor foglalkozott. Nagyon szép ünnepély volt, a terem zsúfolásig megtelt és Miodrag Zivanovic, a Szerb Unió elnöke is megtisztelt jelenlétével. Ugyancsak jelen volt Ördög Róbert, a Novisadi Konferencia titkára és Sinisa Malijik testvér, feleségével együtt, aki az evangélikáció alatt tolmácsom is volt. A keresszég közös ünnepi étkezéssel zárult.

Hálás vagyok Istennek ezért az alkalomért, mellyel megajándékozott. Továbbra is készségesen rendelkezésére állok, Ésaiaéhoz hasonlóan, akárhányszor megbíz az Úr.

Végezetül bátorítani szeretném a „tartalékosokat”, hogy folytassák a munkát az Úr szőlőjében, és a Szentlélek vezérlete alatt, az Úr Jézus kegyelméből sok lelket üdvösségre vezessenek. ■

Nagy János, nyugalmazott lelkész

Nyomok a Sziklán

Július az adventtörténelemben

1849. július – Megjelenik a *The Present Truth* (Jelenvaló igazság) című folyóirat első száma, amely ugyanakkor a James White által 1844 októbere után kiadott első lap. Nyolc lapon és ezer példányszámban adták ki, tematikája pedig majdnem teljes egészében a bibliai szombattal foglalkozott. Hitelből nyomtatták, majd a Belden család házához szállították, ahol sok ima és nagy hit kíséretében postázták tovább. Szeptember végéig már megjelent három szám, a nyereség és a visszajelzés pedig lendületet adott a munka folytatásához.

latra. 1894-ben Edson megépíti a híres *Morning Star* hajót, amelyhez egy kisebb nyomda, egy fényképésműhely, egy imaterem és néhány hálófülke tartozott, ez utóbbi önmaga és munkatársai számára. Ezzel a hajóval a Mississippi folyón utaztak, céljuk pedig a színesbőrű lakosság nevelése és evangélikálása volt. Az isteni elhívás

bizonyítékaként mindössze öt év alatt ötven gyülekezetet és számos iskolát alapít. A hajó 1905-ben működésképtelenné válik, de Edson továbbra is tevékeny marad a mű különböző területein, 1928-ban bekövetkezett haláláig.

1849. július 28. – Megszületik James Edson White, James és Ellen White második gyermeke. Az iskolában hordott elegáns ruháiról, gyermekkori betegeskedéséről, valamint a kiadói munkában való aktív részvételéről és a négerkért végzett missziójáról vált ismertté. Tizenöt évesen kezd el dolgozni a *Review and Herald* nyomdájában, 1877-ben a Pacific SDA Publishing kiadóhoz kerül, ahol F. E. Beldennel együtt kiadják az első énekeskönyvet szombatiskolai haszná-

1915. július 16. – Elmshaveni lakásában Ellen White eltávozott az élők közül. A Generál Konferencia utolsó ülészaka, amelyen aktívan részt vett, 1909-ben volt, amely után főként az írásnak szentelte idejét, és élete utolsó éveiben sikerült bejezenie a *Bizonyságtételek 9. kötetét*, *Az apostolok története* és *Az evangélium szolgálói* műveit. Az utolsó, befejezetlen kézirat a *Próféták és királyok* könyv volt. Február 13-án reggel egy esés következtében súlyosan megsérült, és élete utolsó 5 hónapját ágyban, illetve toloszékben töltötte. Július 24-én férje mellé temették el a Bettie Creek-i Oak Hill temetőben. 87 éves korában hunyt el. ■

Adrian Neagu, lelkész

Évek visszhangja

„Bizony elmúlik minden napunk...” (Zsolt 90:9)

Egy májusi estén, amikor az egész természet az élet ódáját zengte, kihunyt közülünk Isten egyik nagy emberének lelke.

Nelu Dumitrescu lelkész 1928. január 10-én született a Buzău megyei Scorțoasa községhez tartozó Policiori helységben. Apja, Ene Dumitrescu az 1. Világháborúban, a fronton ismerte meg az advent igazságát, és gyermekei szívébe-elméjébe ültette a Krisztus visszajövetelére vetett szenvedélyes hitet. Fia, Nelu, a hithűség és a keresztyén szolgálattelvés családi légkörében nevelkedett. Anyja, Dumitra felebarátai iránti toleranciára tanította.

Fiú és lánytestvéreivel – Lucica, Virgil, Paul és Magdalena – együtt átélték a két világháború közötti időszak nehézségeit. A falu iskolájában, melyet a helyi pap tartott fent, nehézséget jelentett egy adventista gyerekek megélni a gyermekkor örömeit és hitét. Bár elcsapással, veréssel és az erőszak egyéb formáival fenyegették, ő hűséges maradt Istenhez, és felvállalta az ebből származó kockázatokat.

Már gyermekként faluról falura, vásárról vásárra elkísérte apját, hirdelve az embereknek az Úr Jézus második eljövetelét és a jövődölések beteljesedését. Egy alkalommal apját a csendőrök letartóztatták és őrsről őrsre szállították, miközben az emberek előtt impozitorként és illegális összejövetelek szervezőjeként mutogatták. Nelu kénytelen volt ügyvédet keresni és a haditörvényszékre menni apja érdekében. Ott őt magát is letartóztatták, amiért vallásos könyveket osztogatott, amit károsnak ítélték a hatalmi egyház szempontjából. Akkor 17 éves volt. Letartóztatói haragja ellenére Isten bemutatta előttük, hogy szereti őt és mindig harcosai mellett áll.

1945. szeptember 15-én az ifjú Nelu Dumitrescu megkeresztelkedett, Dasoveanu testvér felkészítésével. Megértette, hogy a vallás,

amit elfogadott, a „Könyv” vallása, és rájött, hogy szüksége van alapos intellektuális és teológiai felkészültségre. Így hát beiratkozott a buzăui középiskolába, majd tanulmányait a háború után a bukaresti „Mihai Viteazul” Líceumban folytatta.

1947-ben beiratkozik a méhkerti misszióiskolába, ahonnan harmadévig végén mennie kellett, mivel az akkor hatalomra jutó Kommunista Párt visszavette az iskolát. Tanulmányait a bukaresti Teológiai Szemináriumon fejezte be, 1953-ban. Lelkeszi tevékenysége a Bucureștii Noi, Crinul, Studiți, Greci (Sitaru) és Moara Micșunești gyülekezetekben vette kezdetét, Pascu Ion testvér irányításával.

1957. július 14-én házasságra lépett a fiatal Magdalena Gheorghiuval. Idővel négy gyermekük született: Gabriel, Cristian, Lucica és Cosmin. Egyetlen pillanatot sem veszítettek szem elől gyermekük nevelésében, akiket arra tanítottak, hogy szeressék Istent és saját döntésük alapján fogadják el a hitet, melyet ők szülőként örömmel és szívesen gyakoroltak.

1960-tól a Román Unió könyvelője, majd pénztárosa volt.

Akadémiai vonalon, egyéb megbízatásai mellett, az Adventista Teológiai Szeminárium tanáraként tevékenykedett, 1960. és 1985. között.

Felszentelését az egykori hatóságok 25 éven át nem engedélyezték, míg 1975. január 4-én végre sor kerülhetett rá, a bukaresti Grant gyülekezetben.

1978-ban beiratkozott a bukaresti egyetemi szintű Ortodox Teológiai Intézetre, az államvizsgát pedig 1982-ben tette le. 1978-ban részt vett egy nyári egyetemen, mely az Andrews Egyetem szervezésével zajlott a franciaországi Collonge-ban. Majd 1980-ban a németországi Friedensau Adventista Teológiai Intézet keretében elvégzett egy pasztorációs kurzust. 1985-ben részt vett egy, nemzetközi lelkészeknek és tanároknak szóló továbbképző szemináriumon.

1985-től 1992-ig a Szeminárium igazgatója volt, az egyetemi szintű Adventista Teológiai Intézet megalakulásával pedig kinevezték rektornak, mely tisztségét 1997-ig töltötte be. Kurzusokat tartott az adventtörténelem, vallási jog és bibliai teológia területein. Az egyetemisták szerették, és különleges emlékek fűzik személyéhez.

1985-ben megválasztották a Román Unió titkárának. Mély lelki harcok jellemezték ezeket az éveket.

1985. és 1990. között tagja volt a svájci Bibliakutató Bizottságnak, amely bizottság kutatásait három teológiai jellegű kötetben jelentette meg. 1986-ban részt vett a Nemzetközi Bibliai Konferencián, Dániel és Jelenések próféciáinak és azok értelmezésének témakörében.

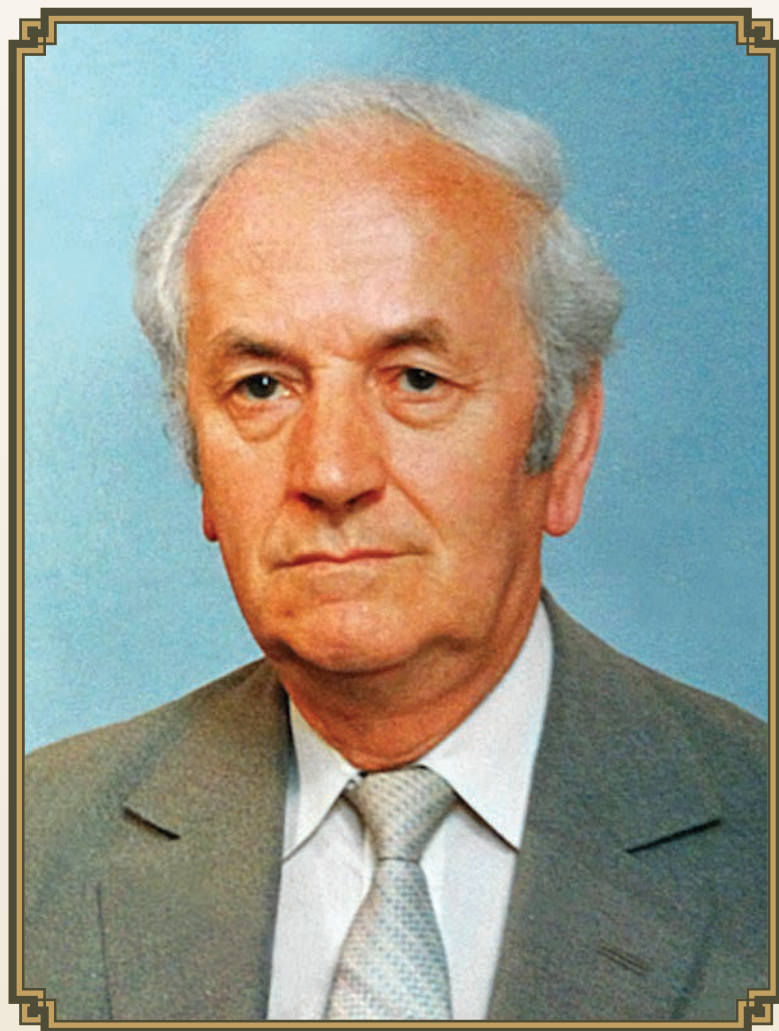
1987-ben elvégezte az egyesült államokbeli Andrews Egyetem Extension Course profilját.

1990. és 1995. között megbízatást kapott a Román Unió elnöki szolgálatának betöltésére. Az volt a küldetése, hogy egy új vezetői nemzedéket formáljon a szabadság időszakában.

1995-ben lemondott az egyház elnökségéről, mondván, hogy a fiatalabbaknak kell lendületükkel és tehetségükkel elősegíteniük az egyház fejlődését. De nem mondott le arról, hogy ezekben az új időkben is tevékenységeket vállaljon. Egy kritikus pillanatban felkérték, hogy vegye át a Dinamikus gyülekezet vezetését. Nem utasította vissza, bár nehéz családi helyzetben volt.

1996-ban felesége, Magdalena hosszú szenvedés után eltávozott az élők sorából. Közös erőfeszítéseik a szolgálat terén ma is láthatók az egyházban, főleg a gyerekek és fiatalok életében, akik munkájuk eredményét élvezhetik. Nelu Dumitrescu 1997-ben nyugdíjba vonult, viszont ugyanolyan lendülettel dolgozott tovább. Másokért való áldozatkészsége nem ismert határt. Munkaterületéhez tartozott a Sola Scriptura, Speranta TV, a Kiadó és a börtönök.

Egy könyvelő hölgy a börtönből, aki legutóbb keresztelkedett meg, elmondta, hogy mintegy 87 alkalommal látogatta meg és hozott bibliatanulmányokat neki. Vonjátok le ti a következtetést! Részt vett a

következő könyvek fordítási munkálataiban: Ellen G. White – *Jézus élete, Próféták és királyok, A nagy küzdelem*; F. D. Nichol – *Íme, eljön Ő!*

1997. augusztus 1-jén újra megnősült Otilia Constantinescuval, aki 34 éven át titkárként dolgozott a Román Uniónál. Együtt vitték tovább a lelkeszi szolgálatot. 1998-ban Câmpina helységbe költözött, ahol különböző megbízásokat vállalt a helyi gyülekezetben, és teljesítette az egyházterületek, egyéb gyülekezetek felkéréseit, ahová meghívták. Különös örömet jelentett számára a ploiești-i Betleem gyülekezetben együtt dolgozni roma testvéreivel.

Futása hirtelen ért véget 2011. május 5-én. Szíve ezt mondta neki: „Mindeddig érted dolgoztam, most pedig pihenj, hogy találkozz majd Királlyal!”

Kedves barátja, Aurel Pălășan ezt írta róla: „A szívek oltárán és emlékezetünkben, a mindannyiunkéban, mindig égni fog a nagyrabecsülés és hála lángja iránta, aki közöttünk járt, kiváló és megkülönböztetett kollegánk iránt, aki pásztor és tanácsadó volt a döntő pillanatokban... A romániai Adventista Egyház történelmének részévé vált, hiszen élete utolsó pillanatáig szolgálta és szerette ezt az egyházat, rendületlen hittel, határozottsággal és kitartással, nyílt gondolatokkal és teljes átadással...”

Helye közöttünk, az Úr munkájában, betöltetlen marad. Mi helyettesíti jobban az emlékezetnél?

„Itt vagyok, Uram!”, mondják utódai.

„...meghala, és takarították az ő népéhez.”
(1Móz 25:8) ■

A Curierul Adventist szerkesztősége

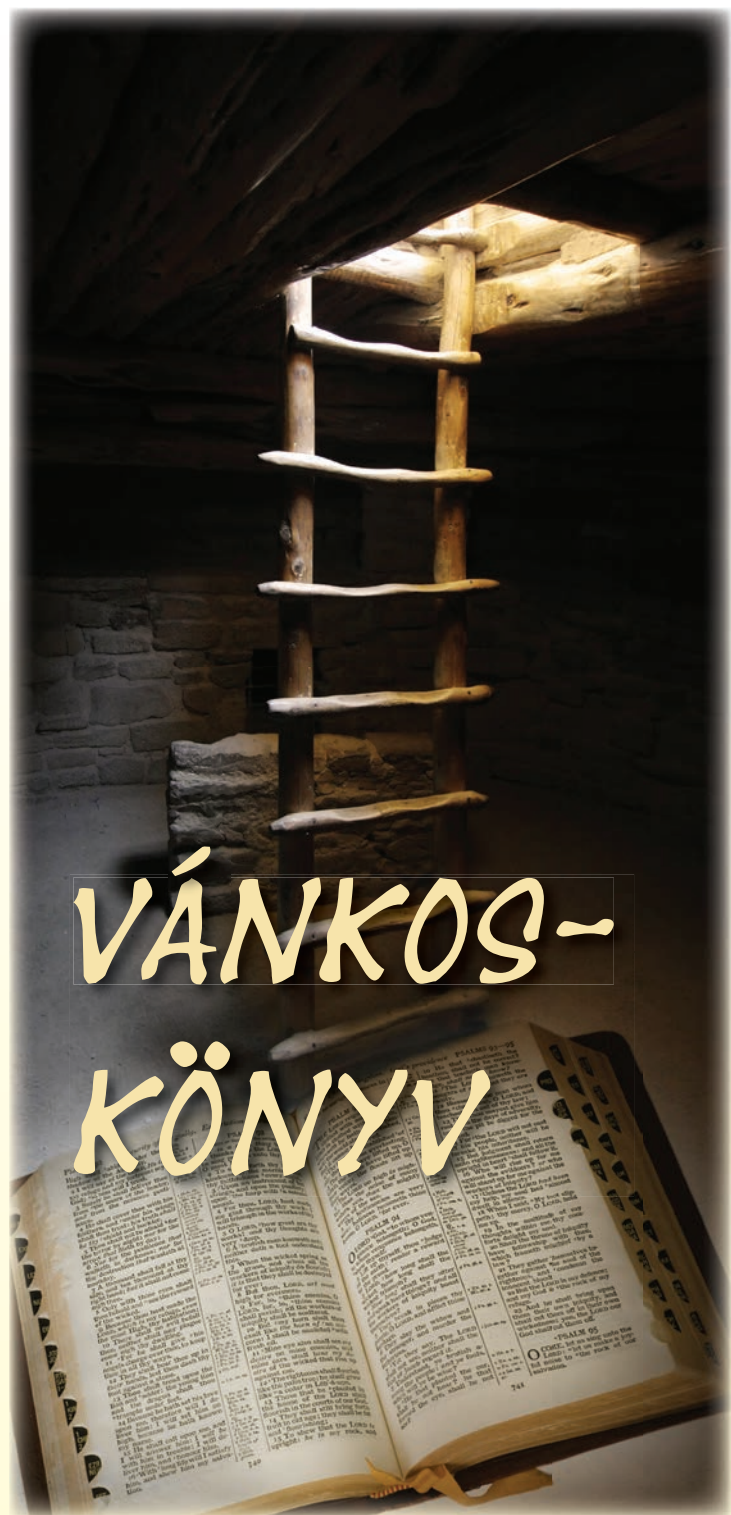
Ez a cikk a keresztény olvasásról szóló négyrészes sorozat 3. része. Az első két rész **Az olvasás mint út** (április) és **A harmadik irány** (május) volt.

Valamikor zsenge gyermekkoromban szüleim megtanítottak, hogyan kell egymásra helyezni a könyveket, hogy ne boruljanak le. De az egyensúly és esztétika szempontjai mellett azt is megtanultam, hogy az elhelyezés az érték sorrendjében is, tehát nem akárhogyan, történhet. Az értéket pedig a tartalom adja. Tehát ahhoz, hogy jól elhelyezzünk egy könyvet, tudnunk kell, mi van benne. És az írást, a szeretteink fényképéhez hasonlóan, jól látható és könnyen elérhető helyre helyezzük.

A hely, ahol a könyvek vannak, elmond valamit az olvasóval való viszonyról. Bizonyos könyveket magunkhoz közelebb tartunk: az éjjeliszekrényen, a táskában, a mobiltelefonon – másokat meg távolabb tőlünk: a padláson, a szufniban, dobozokban. Van olyan, amit szívünkhöz közelebb érzünk – az áhítatoskönyvet. Másokat a kezünkben tartunk – a tankönyveket. És így épül fel a könyvtár – közel, távol, ahová a könyveinket tesszük. Gyakran van dolgunk könyvekkel – némely csak papír és nyomdafesték marad, de van, amelyek a vánkos mellett, egy karnyújtásnyira.

Ezek a „vankos-könyvek” a fejünk közelében behatolnak gondolataink intimitásába. A vankos az a hely, ahol fejünket biztonságban lehajthatjuk, ahol – mint egy szentélyben – megfogalmazódnak gondolataink. Ott Isten könnyebben találkozik velünk. A vankos előkészítéskor, elkerülhetetlenül meghajtjuk fejünk (1Móz 28:11), hogy megkapjuk a támaszt, amit mi magunknak nem biztosíthatunk, amikor szembetalálkozunk egyszerű korlátunkkal, a pihenés és feltöltődés szükségével. Amikor ennél a vankosnál Isten megnyilatkozik előttünk, valósággá válik számunkra Bétel tapasztalata. Ennek a tapasztalatnak az alkalmával Jákób megértette, hogy ahol véget ér az ő világa és elkezdődik az Istené, a legmeglepőbb hely lehet. És ezután Isten állandóan a vankosunknál marad. Amikor olyan emberekkel találkozunk, akiknek ugyanolyan lelki vankosuk van, a létrejött kapcsolatok is olyan tartósak, mint az alap, melyre építünk. És amikor a találkozás a könyv közvetítésével történik, ez több területen is a legfőbb könyv, „vankos-könyv” lesz. Szavai pihentetik és erősítik az olvasót, mivel magára talál történeteiben, ideáljaiban, tapasztalataiban, álmaiban – éppen ezért a vankos-könyv a biztonság mellett, amit ad, olyan lesz számodra, amitől nem tudsz megválni. A Biblia tehát egy olyan vég tapasztalatát adja, amely az örökkévalóságba vezet.

Ennek a Végnek a feltétele a Könyvek Könyve valódi megbecsülése. Az üdvösség szempontjából ez a könyvek végét jelenti. Az örökkévalóság felől enélkül a belső tér nélkül az embert egyszerűen „vankos nélkülinek” (hajléktalannak) lehetne nevezni. Ez a kifejezés az ember irányát,

sorsát, identitását hangsúlyozza. Vankos nélkül az ember gyökértelen.

A jelen drámája, ami az ember küldetését illeti, a termékeket és szolgáltatásokat biztosító nyereségvágyából adódik. Éppen ezért manapság divattá vált vankos nélkülinek lenni. Az állhatatlanság, többarcúság, örökös utazás, képlékenységek, sikamlósság, a mindig „az légy, aki vagy” képessége vált a személyes megvalósulás kívánalmává, amibe érdemes „mindent beleadni”. A tragikus következmény az, hogy az ember már nem éri meg, hogy megtanulja az emberséget; önnön létezését felemészti az emberség felé haladó úton. Egyesek már ebben az emberségben élnek (sic), míg mások nem érik meg, mert nem fejezik be az élet „iskoláját”, hogy aztán élhessenek; nem járták ki az „ábécét”, de lejárt az életük.

Az embernek mégiscsak le kell hajtania valamire a fejét. Gondolatai nem szállingózhatnak a semmiben. Kapaszkodó után nyúlva, sokféle vánkost keresnek. Ezek gyakran a tévé- vagy akár könyvsorozatok, amelyek azonban további keresést gerjesztenek, nem pedig tartóoszlopot biztosítanak. Amikor pedig derengene valamiféle vég, az nem nevezhető sem ideálisnak, sem reményteljesnek. Az epizódok fogyasztás-függőek, hogy legyen hely újabb epizód számára. A fogyasztó a következő megjelenés, közvetítés, híradás, regény, gadget várásának lázában él. Hogy létezésének célját megtalálja és elutasítsa a teremtés által meghatározott életteret, a mai ember sok mindent kipróbál, de végül csak repedt, kiszáradt kútja marad (Jer 2:13) – elveszti létének isteni és örök végcélját.

Az éles elutasítás nem megszokott a keresztények körében. Néha meg lehet figyelni körükben egyfajta megjárt elutasítást, amelyből úgy tűnik, mintha elfogadnák az isteni forrást, mégis megőrzik a világ forrásaihoz fűződő szálakat. Hibrid magatartásnak tűnik, amelyet kétséges szempontok irányítanak, de amelynek abszurditása kidomborítja a tudattalan nevetségesség tetőfokát. Ennek szemléltetésére, képzeljük el, hogy hegyi túrán résztvevő emberek forrásra találnak, és mesterséges üdítő palackjukat a forrásban hűtik, hiszen abban is víz van. Ugyanez történik, amikor Bibliát is, meg *Harry Potter*-t, *Twilight*-ot és ehhez hasonlókat is olvasunk, keresztény szempontú használhatóságukat hangsúlyozva. Hasonlóképpen, a hűtlen sáfár példázatával visszaélve, igazolhatnánk saját lelkiismeretünk előtt jogtalanul szerzett javainkat.

A fenti példák abszurditása akkor válik nyilvánvalóvá, amikor valóságosan ismerjük az égbe vezető létrát. Amikor a hely, ahol vagy, a menny kapujává válik, a vánkos, amin megpihensz, nem csupán csak más értelmet kap, hanem az új látásmód arra készíttet, hogy környezetet ehhez igazítsd: a ház Istené lesz, a hely viszonyítási ponttá válik, és elődeid Istene a te Isteneddé. Utólag, habár a világ realitása és az emberek, akikkel találkozunk, nem ugyanarra az Igére alapoznak, Istennel való kapcsolatot elegendő lesz ahhoz, hogy megengedd Neki országa megalapítását, ahol te vagy, viszont úgy kell ragaszkodnod hozzá, mint az életedhez (1Móz 32:24-28). Akkor a vánkosodhoz helyezett Szava által Isten szólni fog hozzád, és akkor képes leszel bárkivel, még ellenségeiddel is szembenézni és egymást megölelni (1Móz 33:4), a találkozás környezetétől függetlenül – történjen akár írásban, akár virtuálisan, akár az érzékelhető valóságban. Házaadba/gondolatvilágodba, amely immár az Istené, vendégek fognak érkezni, de csak akkor ismerheted fel és ölelheted meg őket, ha vánkosodnál ott az Ige (nem csak díszletként vagy hogy legyen mit mutogatnod). És akkor láthatóvá lesz, ami a mennyhez köt titeket, még ha különböző irányból is érkeztek. ■

Laurențiu Nistor,
az Adventista Teológiai Intézet főkönyvtárosa

ISMERJÜK MEG ADVENTISTA CSALÁDUNKAT

LITVÁNIA

Litvánia vagy a Litván Köztársaság a három balti ország közül a legnagyobb és a legdélibb fekvésű. Területe 65.300 km², lakossága 3,3 millió fő. 1991 októbere óta független állam, a NATO és EU tagja. Gazdasága az egyik leggyorsabban fejlődő volt Európában. Fővárosa Vilnius. Mai területe csekélynek mondható, hiszen a XIV. században Európa egyik legnagyobb királysága volt, és magában foglalta a mai Fehéroroszország, Ukrajna és Oroszország nagy részét. A döntő többség római-katolikus, a keresztény ortodoxok sokkal kevesebben vannak.

Az advent üzenet erre a területre már a XX. század elején eljutott, amikor Litvánia Poroszország része volt. 1919 és a függetlenség kikiáltása után az ország számos részén adventista csoportok alakultak, 1924-ben pedig már 130 tagról tudunk. 1925-ben létrejön az első könyvtár és beindul az első folyóirat nyomtatása. 1927-ben az egyházat hivatalosan elismerik vallásos társaságként, 1929-ben pedig napvilágot lát az első énekeskönyv. A 2. Világháború után az üldözések következtében nagyon sok német származású adventista elhagyja az országot, néhány litván tag és két lelkész marad csupán. A nehézségek ellenére az egyháznak sikerült fennmaradnia és fejlődnie.

Az Adventista Egyház csak 2008-ban vált a kormány által hivatalosan elismert egyházzá. Az utolsó hivatalos statisztika alapján Litvániában 17 gyülekezet és 867 tag létezik. Különösen nagy szerepe van a fiatalokkal való misszióknak, amely az utóbbi években sikeresnek bizonyult. A társadalom szekuláris jellege és egyéb nehézségek ellenére a litván adventista keresztények sós és világosság egy íztelen és sötét világ számára. ■

Adrian Neagu, lelkész

Ne szalaszd el a

NYARAT!

A fiataloknak írni egy nyomtatott felületen olyan, mintha a szombat reggeli imaórán beszélénk azokhoz, akik általában nem szoktak eljönni erre az alkalomra. De legyünk merészek álmodni, hogy ezúttal eljönnek! Reménykedjünk abban legalább, hogy a szülők elolvassák, ami nekik szól.

Nyári ajánlat fiataloknak

Az előttünk álló nyárra a meteorológusok izgalmas és meglepetésekkel teli időjárását jeleztek. Valószínűleg még nincs konkrét terved, bár általában úgy teszel, mint ha lenne, és feltételezem, hogy a szórakozás az egyetlen szempont számodra, persze a szó keresztény értelmében. Gyanítom, hogy épp ezen morfondírozol.

Nem rossz, ha fel akarod tölteni az elemeidet. Sőt, jó tesz, ha rátalálsz a felüdülésnek arra a módjára, melynek köszönhetően ősszel hatékonyabb leszel, mint azelőtt.

Azon töröm a fejem, mit is tehetnél. Valószínűleg, már szándékodban áll néhány napot vagy egy hetet a tengerparton tölteni. Meleg lesz, és megiszol majd a boltban kapható minden színezéket. Várni fogod az éjszakát, hogy összetéveszthesd azt a kis hűvösséget a szórakozás ízével. Lehet, hogy a receptedben „a szemek legeltetése” és a manele-zene meg az idei nyár slágereinek „kényszerhallgatása” is benne van. Gyanítom, hogy van egy kis megtakarított összeged, amellet pedig a szüleid, akik vagy túl foglaltak, vagy túl messzire vannak, lelkiismeret-furdalásból pénzt adtak neked.

Fiúkat és lányokat látok melletted, akikkel együtt vagy túl felöltözve, vagy túl levetkőzve a tengert hódítjátok.

Érdekes lehet!

A másik lehetőség a hegyi üdülés. Kiszellőztetheted a tüdődet és a fejedet; megtisztíthatod szemedet az emberek által kevésbé beszennyezett helyek és látóhatár kémlelésével; magadra parancsolhatsz, hogy ne szemetelj. De ne gondold, hogy a hegy önmagában mennyei lehetőség! Mert ott is barbárként viselkedsz, ha belevésel a fába, görgeted a sziklát, égeted a füvet, szétszórod a konzervdobozt és műanyagpalackot.

Igaz, hogy nagyobb esélyed van hegyvidéken megtisztítani a tekinteted, mint tengerparti „sellőkön” legeltetni a szemed; a hegygerinc szabdalta látóhatár is változatosabb az alakulóban levő serdülő lányok formáinál vagy a tenger szélének homokba írt kanyarulatainál.

De ha mindent az időre korlátozunk, a tenger és a hegy ugyanaz, ezért nem az a fontos, hogy hol, hanem hogy miként fogod eltölteni ezt az időt. Ha leereszkedsz, vedd észre a szükségleteket, mert többet fogsz látni belőlük. Isten Lelke vezette Sámson, aki szeretett leereszkedni, „lemenni” (Bír 14:1,5,7,10). A Lélek azért vitte le, hogy észrevegye felebarátai szükségleteit, de csak a diszkók fényzőnét, a testieket, a bűvöletet látta.

Menj a tengerre, és legalább egy napig maradj a könyv- evangélisták csapata mellett, akik megpróbálnak életet vinni a kereső (olykor nem is tudva, mit kereső) lelkek puszta létezésébe. Találj valakit, aki részt vesz a „Valdens diák” programban (Bukarestben, Brassóban, Temesváron vagy Kolozsváron), és legalább egy napig, mert a napok így is, úgy is telnek, csatlakozz hozzájuk, akár csak egy imára vagy tapasztalataik meghallgatására. Ennyi is elég lenne.

Hogyha idén nyáron „lemész”, ne hemperegj a sárban, maradj meg a fényben!

Ha eldöntöted, hogy felemelkedsz, ne bízd el magad, és ne képzeld magad olyan magasán, ahonnan szemeket dobhatsz lefelé, és ne hidd, hogy te már elég okos vagy, hogy felülről nézz. Ne süss meg minden állatot, amit a kirakatban találsz! És ne tegyél tönkre helyeket! Szemléld figyelmesen a magányos túrázókat, akikkel találkozol, és tudd, hogy a legsúfoltabb tömegben és a legnagyobb magányban az emberek ugyanazt keresik, fáj-lalják, ugyanazért nyugtalanok. Ha felfelé mész, ne feledd, hogy a kaland veszélyes.

Extra ajánlat

Még van további két lehetőség:

Keress rá mindegyik konferencia ifjúsági oldalára és nézd meg a nyári keresztény táborok ajánlatát. Menj el valamelyikbe. A hálósák vagy a fogkefe mellé ne felejtse el betenni a Bibliát is. Sok szép alkalom lesz majd, amikor egyedül vagy közösségben olvashatsz. És vidd magaddal a döntést is, hogy nem süllyesztesz le másokat a banalitások és olcsó szórakozások szintjére, hanem egy másodpercre fölfelé, más látóhatár fölé emeled őket. Menj és teremts magad körül pozitív, vidám légkört. Az elégedetlenek már előtted ott lesznek. Döntsd el, hogy a szép dolgokat fogod észrevenni és pártolni, amiket a szervezők megpróbálnak majd felajánlani; építsd velük együtt a magasabbra mutató értékeket mindazok számára, akik az elején csak fogyasztani jöttek.

A negyedik lehetőség, hogy a nyaralásodat ajánld fel Istennek ajándéknak. Ő minden egyes földre látogatásakor Önmagát adja és nem csak azért jön, hogy „legeltesse a tekintetét”, hanem hogy észrevegye és szüntesse fájdalmainkat. Ahogyan minden földi „vakációja” áldozatról, megmentésről szól, úgy te is Neki adhatod ezt a vakációt.

Akár Afrikába, Dél-Amerikába vagy az iszlám Ázsiába indulsz egy missziócsoporttal, akár itthon viszed el a jó hírt az emberek házaiba, esélyed van ajándékot adni Istennek, Aki nagy örömmel fogadja majd.

Ajánlat a szülőknek

Ha úgy kellene indítanunk, mint az iskolakezdekor, a beszéd valahogy így hangzana: *Tisztelt jelenlévők, tanárok és kedves szülők, a nagyvakáció következik!*

Önök közül ezt mindannyian úgy fordítanak le, hogy *költség, előre látható konfliktusok, aggódás, sértődöttség, a szakadék elmélyülése*. Valószínűleg, ezt mondják magukban: „Ebben az évben sem mehetek nyaralni” (tudjuk, hogy van ez, már sokszor elmondtam).

De a gyerekeknek el kell mennie. És ezután nem marad más hátra, minthogy átnyújtunk neki a készpénzt, ellássuk atyai-anyai tanácsokkal, majd elmegy bárkivel bárhova, vagy ő is a szigor felügyelete alatt marad. Amennyiben elmegy, lehet, hogy az anya háta mögött az apa odaadja neki a bankkártyát, vagy az anya suttyomban ellátja készpénzzel, a gyerek pedig úgy megy el, hogy *Uram, milyen jó, hogy amikor ketten versengenek, a harmadik győz!*

Legtöbbször a pénzhiány miatt, de főleg időszükében és kényelemből inkább elküldjük a gyerekeinket bárhová, a nagyszülőkhöz, táborba, a barátokhoz.

Egy újabb nyár, amikor mint szülő ugyanúgy tehetnék, mint az elmúlt nyáron. De akár másképp is elsülhet a dolog. Talán holnap reggel, amikor felébredek, ezt fogom gondolni: *Kevés ideig lehet részem abban az előjogban, hogy a gyerekekem mellett lehetek, aztán már csak vendégek leszünk egymás számára. Vele lenni, míg felnő, nagyon rövid ideig tartó és egyedi ajándék. Mi lenne, ha legalább ezen a nyáron pénznél többet adnék neki? Például a társaságomat.* És ha érzed, hogy szeretnéd valóságként megélni a csodát, hogy a nyár egy részét együtt

töltsétek el, akkor kösd be jó szorosan a szádát, szokd le a zsörtölődést (egy zsörtölődéssel eltöltött nyaralás rosszabb, mintha nem lenne nyaralás). Ha eldöntöd, hogy néhány napot együtt töltesz vele, tanulj meg újra játszani, fedezd fel újból, mit jelent leereszkedni az ő szintjére. Nyisd ki a börtönt, ahová az örömet bezártad, a fényt elrejtetted, a kikapcsolódást bilincsbe verted. Ha a gyermekeddel együtt elmész valahová, gondoskodj szállásról, ételről, a többit meg bízd rá, két legyet ütsz egy csapásra: nem neked kell megszervezned a programot, és szavak nélkül is megértheted, miről is álmodik a gyermeked. Nem kis dolog ez. **Szeretteink álmát csak úgy ismerhetjük meg, ha időt hagyunk nekik álmodni.**

Jó tudnod

Bárki is lennél, fiatal vagy idős, ne szalaszd el a nyarat, hogy azok fölött ítélsz, akik nyaralni mennek vagy van pénzüik nyaralásra; nem minden nyaralás kerül pénzbe és nem minden drága nyaralás szép is; ne szalaszd el a nyarat sopánkodva, hogy nem utazhatsz nagyon távolra és bezzeg mások megtehetik; ne szalaszd el a nyarat a zúgolódással, hogy túl sok az eső vagy túl nagy a kánikula; ne hagyd, hogy az idő feleméssze a meg nem talált örömeiket, mert kényelmes volt inkább azt képzelni, hogy nem léteznek; ne szalaszd el a nyarat egy könyv olvasása, valami új dolog megtanulása, egy ismeretlen hely felfedezése nélkül; ne hagyd, hogy ez az idő elteljen gyönyörű naplementék, források vizének megkóstolása, másokkal megosztott melegség nélkül. Ha akarod, koncentrálhatsz csak a turisták által szétszórta szemétre, a fiatalok öltözetére, a pénztelenségre, az áradatként jelenlévő zülöttségre és a boldogtalanságra. De ha akarod, felfedezhetsz alkalmakat Isten országa szavainak kimondására, megismételhetetlen pillanatok átélésére, örülhetsz barátaiddal együtt, akikre már régen nem volt pár másodperced sem, hazatérhetsz szeretteidhez, örülhetsz minden ajándéknak, amit Isten szüntelen utunkba helyez. Te döntöd el, mit akarsz, csak arra kérlek, NE SZALASZD EL A NYARAT! ■

Daniel Chirileanu,

a Román Unió Ifjúsági Osztályának igazgatója

Fények a FÉNYBŐL

– adventista líceumok Romániában –

Az 1989-es decemberi Forradalomig az Istenben való hitnek számos hátrányos következményei voltak. Sőt, a hit megvallásához nagy bátorság kellett, melyet gyakran megtorlások követtek. Az idők változtak, a változás pedig sok olyan lehetőséget hozott magával, melyről azelőtt csak álmodni mertünk. Az egyik ilyen lehetőség olyan oktatási intézmények megalakulása volt, melyek az adventista nevelés elveire épülnek. Ma, a Forradalom után jó húsz évvel, országszerte vannak óvodáink, iskoláink és líceumaink, ahol az adventista gyerekek és fiatalok megtanulhatják az élethez szükséges legfontosabb ismereteket.

Tanévzáraskor az adventista iskolák és líceumok bemutatják lezajlott tevékenységeiket, eseményeiket.

„Ștefan Demetrescu” Adventista Elméleti Líceum, Bukarest

Az iskolák, melyek valamikor az intellektus központjai voltak, ma már olyan helyek, ahol nincs nevelés. Egykor az volt a szerepük, hogy olyan színvonalra emeljenek, ahonnan majd szégyellni fogsz lekerülni. Ma a legtöbb iskola oda súlylyeszt, ahova akarod szerint nem jutottál volna. Miközben a zöld dzsungel egyre zsugorodik, a civilizáció szürke dzsungelje terjedőben van.

De nem minden dzsungel. A melegházban is nőnek értékes növények. Van, ahol még minőségi oktatás folyik, és a bukaresti „Ștefan Demetrescu” Adventista Elméleti Líceum egy ilyen hely. Akik ebben az évben megnyitották a Bibliát: Doina, Mihai, Laurențiu, Daniel és Adrian. Loriana, Luminița és Anca értékes gondolatokat szoltak. Hatékony formulákat használt Manuela, Corina, Tibi, Rodica, Gabi és Sergiu. Mihai megörvendeztetett, Gabival együtt szaladtunk, Claudia megvigasztalt. Loriana, Elida és Aurelia „angyalok nyelvén” szoltak hozzánk. A lenyűgöző díszletet Adriana festette, Mirela pedig segített kikapcsolódnunk. Dan elővette a logikáját és bemutatta a gazdaságosságát. Cristi útbaigazított, Laurențiu pedig krónikát írt. Az említett tanárok megtörték a dzsungel szürkeségét és beléptek a líceum „melegházába”. „Megkötötték” a tanulókat nagyszerű ajándékokkal, lecövekeltek a jellem oszlopait és öntötték őket. A legjobb víz a keresztség vize volt. Az iskola melegházában az idén negyven növény érett termését gyűjtöttük be.

Milyen barátságos hely! Lemondtunk az Amazonasz vagy a Viktória vízesés illúzióiról. Ezek távoli és veszélyes dzsungel. Felfedeztünk közelebb egyet, ahol értékes növényekre bukkantunk – a „Ștefan Demetrescu” Adventista Elméleti Líceumot. Most is oda igyekszem... Időközben biztosan megért már valami. Alig várom, hogy megköstöljam!

*Adrian Mihalea, a „Ștefan Demetrescu”
Adventista Elméleti Líceum igazgatója*

„Tűzhegy” Elméleti Líceum, Mezőfele, Maros megye

A 2010–2011-es tanév különleges volt számunkra, hiszen idén ünnepeltük fennállásunk tíz éves évfordulóját, megkaptuk az akkreditációt az elemi, illetve gimnáziumi ciklusok számára, és Nyílt Napokat is tartottunk. Azért is különleges volt, mert a diákok, tanárok és szülők együttműködtek a minőségi adventista oktatás megvalósításán.

A tanulók száma gyarapodott, így az elmúlt tanév során iskolánk küszöbét mintegy 112 tanuló lépte át. Ettől az évtől a magyar gyerekek anyanyelvi nevelésben részesültek óvodánkban, illetve az elemi oktatás szintjén. Középiskolás diákjaink továbbképezhették magukat a természettudomány szakirányában. Középiskolánk hangsúlyt helyez a különböző szaktantárgyakra: biológia, kémia, fizika és főleg az egészségügyi nevelés területére, ez utóbbin belül pedig képzést nyújtunk az egészséges táplálkozást, a modern civilizáció betegségeinek megelőzését, valamint az egyszerű, fizikai gyógymódokat illetően.

Az oktatás feladatait 23 elhivatott tanár látja el, akik nem csak akadémiai információkkal látják el a tanulókat, hanem az alapvető bibliai értékeket is közvetítik számukra.

A tanulók életkori sajátosságainak megfelelő tevékenységekben és tanulási kísérletekben vesznek részt, amelyek elősegítik a jellemfejlődést és egészséges készségek kialakulását.

A „Tűzhegy” Elméleti Líceum korszerű és befogadó iskola annak ellenére, hogy vidéki környezetben, Mezőfélelben található. Oktatásunk minőségének ismérvei: folyamatos anyagi fejlesztés; szakképzett és tapasztalattal rendelkező oktatók; a diákokat melegség és szeretet veszi körül; komoly és professzionális légkör.

*Luminița Moroșan,
a „Tűzhegy” Elméleti Líceum igazgatója*

„Omega” Elméleti Líceum, Marosvásárhely

Az „Omega” Elméleti Líceum egy valóra vált álom, mely mögött hatékony, Isten erejében bízó csapat munkája állt. Isten minden tevékenységünkben vezetett. 2010 decemberében a gimnáziumi és líceumi tanulók éneklésükkel elvitték a Megváltó születésének örömhírét a Maros megyei Tanfelügyelőségre, a Marosvásárhelyi Polgármesteri Hivatalba és a Promenada Mall üzletközpontba. Csaknem ötven diák és vallásstanárunk, Suciú Josif, együtt felfedezték az adakozás örömeit az ADRA „Gyermekek a gyermekekért” projektjében való részvételük során. A kirándulások során, az Alkotótáborban és Nyelvészeti táborban a gyerekek megtanulhatták értékelni a környezetükben létező dolgokat és felfedezhették Istentől kapott tehetségeiket, képességeiket.

A 193 diák számára, de nekünk is, akik igyekszünk formálni őket, az elmúlt év áldásokban és tapasztalatokban gazdag év volt, melynek folyamán érezhettük Isten vezetését. Bátorító számunkra, hogy az osztályok teljesítménye növekedett, amiért hálát adunk az Úrnak, Aki mindvégig mellettünk volt.

Cornelia Ganea,
az „Omega” Elméleti Líceum igazgatója

„Onisim” Adventista Elméleti Líceum, Craiova

A craiovai líceum 1993-ban nyitotta meg kapuit. Az adventista teológia és matematika-informatika szakirányok mellett fokozatosan elindítottuk az óvodai, elemi és gimnáziumi oktatást is, és ma már 400-nál több diákunk van.

A 2010-2011-ben lezajlott tevékenységeink közül említést teszünk a következőkről: „Egyre egészségesebben” – a mindennapokra szóló program, a táplálkozás, pihenés és kikapcsolódás szempontjai alapján; NET 2011, amelyen diákok és tanárok egyaránt részt vettek könyvevangélista munka

végzésével; Sola Scriptura, véleménykutatás, meghívások és programnyitó bemutatók; szombati kiszállások Orsova, Drobeta Turnu-Severin, Curtea de Argeş, Curtişoara, Râmneşti helyiségekbe; az Olténiai Filharmóniánál szervezett ünnepléses, ugyanakkor fiatalos húsvéti program; zenés szombat, melynek erőteljes hatására megszületett a vágy, hogy a tiszta zene által elősegítsük a fiatalok kiegyensúlyozott jellemfejlődését.

Ez évi iskolai tevékenységünk 12 diákunk keresztségével, egy különleges úrvacsorai és tanévzáró istentisztelettel ért véget. Mindezekben felismerjük Isten irántunk és olténiai iskolája iránti irgalmát és gondoskodását, vezetését, melyet mindannyian megtapasztalhattunk.

Constantin Popescu, az „Onisim”
Adventista Elméleti Líceum igazgatója

„Maranatha” Adventista Teológiai Líceum, Kolozsvár

Íme, elérkeztünk egy újabb év végére, kitartó erőfeszítések, nehézségek, beteljesedett remények után... Ki mérhetné fel az élmények gazdag spektrumát minden osztályban, minden tanuló és tanár életében, egy iskolai év során? Kérdésünk, ragszorolunk, összemérünk, a vetélkedés pedig a tetőfokon van. Bizonyos modelleket elfogadunk, másokat elvetünk, a személyiség helyes fejlődésének és kikristályosodásának érdekében. A felelősség nagy, hiszen Isten azt várja el tőlünk, diákoktól és tanároktól, hogy magas értelmi, erkölcsi és lelki színvonalra jussunk. Isten segítségével szép eredményeket értünk el az oktatási folyamat, de a tanterven és iskolán kívüli tevékenységek terén is. Ez utóbbiak a diákok lelki fejlődését, kreativitásukat, kifejezőkészségüket segítették elő, kikapcsolódásukat biztosították.

A „Maranatha” Adventista Teológiai Líceum összes végzőse és tanára számára kívánjuk, hogy őrizze meg szívében a mennyet és életében az Úr Jézus jellemének illatát, hogy az örökkévalóságban is dicsőíthessék Urunkat.

Aurora Szentágotaí-Tătar, a „Maranatha”
Adventista Teológiai Líceum igazgatója

Reméljük, hogy ezek a szikrák az adventista líceumok életéből felkeltették érdeklődésüket az adventista oktatási rendszer iránti. Ma már olyan intézmények állnak fiataljaink rendelkezésére, melyek nem csak ismereteket, hanem életformát is közvetítenek. A rendszer hiányosságai ellenére az adventista környezet és a bibliai elvekhez való ragaszkodás fiainknak és lányainknak teljeskörű szellemi és lelki nevelést nyújtanak. ■

ÁLMOK iskolája

A 2006-os év elején egy hazai újságban közölt cikk végén a következő megjegyzés állt: „Kína célkitűzése a következő Olimpiára olyan, mintha egy scifi regényből származna: 50 aranyérem, ami harminccal több, mint amit Athénban megszereztek.”¹ E meglehetősen ironikus kijelentés után két és fél évvel, a 2008-as Olimpiai Játékok végén a legtöbb aranyat szerzett országok sorrendje a következőképpen alakult: Kína – 51, Egyesült Államok – 36, Oroszország – 23. Sokan feltették a kérdést: Hogyan sikerült Kínának elérni ezt a lehetetlennek tűnő célt? A megvalósítás érdekében a kínaiak nem csak a célra összpontosítottak (céljaik a románoknak is voltak), hanem idejekorán beszervezték a világ legjobb edzőit, akik 300 iskola mintegy 4000 diákját hat éves koruktól képezték. A 2008-as Olimpiai Játékok pedig meghozták a sok befektetett év gyümölcsét.

A Brăilai Egészségügyi Főiskola eredményei szintén köszönhetőek sok év áldozatának és erőfeszítéseinek azok részéről, akik egy olyan intézmény létrehozásáról és működtetéséről álmodtak, amely hozzáértő általános orvosi asszisztenseket képez. Élénken él bennem a közmondás, mely szerint „a vízivók ne felejtse el azokat, akik a kutatásták”.

Ha ki kellene értékelnünk a 2010–2011-es tanévet, megállapíthatjuk, hogy az iskolában évről évre ismétlődő dolgok mellett újdonságokban is részünk volt. A „Kenyér Háza” Alapítvánnyal folytatott együttműködés során létrehoztunk egy osztályt a missziómunkát végezni akaró fiataloknak. A három éves képzés tandíjmentes azzal a feltétellel, hogy a végzett diák az első három évben önkéntes missziómunkát végez majd.

Adventista diákjaink tíz nap gyakorlati időt tölthetnek el a Podiși Betegségmegelőző és Egészségközpontban.

Belekóstolhattak abba, hogy mit jelent szakmailag felkészülni egy adventista intézményben, ráadásul természeti környezetben. Sok évvel ezelőtt Isten a következőt üzent egyházunknak: „Egyértelmű előnyökkel jár, ha iskolát és szanatóriumot egymás közelében alapítunk, mert így mindkettő kölcsönös segítségben részesülhet... Befolyásukkal és erejükkel egymást támogathatják, ugyanakkor pénzt takaríthatunk meg, hiszen mindegyik részesül a másik fél előnyeiből.”² Meggyőződésünk, hogy a tanulók sokkal jobban fejlődhetnek lelki, testi,

szociális, de szakmai szempontból is, ha egy szanatórium környékén laknak, mint egy zsúfolt városban. Ezzel nem zárjuk ki a kórházi gyakorlatot. De orvosi misszionáriusként a *modern* kezelési módok mellett még másfajta eljárásokat is meg kell tanulnod.

A tanulási folyamat minőségét ebben az évben is kiváló tantestület biztosította, amely főorvosokból, szakorvosokból, gyógyszerészekből, szaktanárokból, nővéraktókból áll. Az építész tudja, hogy a megfontoltan tervezett épület századokat is kibír. A tanár tudja, hogy ha munkáját szeretettel és igazságosan végzi, amit felépít, egy örökévé válóan át megáll. Idevág az, amit Daniela Neagu első éves hallgatónk írt: „Azzal a vággyal jöttem ebbe az iskolába, hogy megértő emberekre találjak, akik a barátaim lehetnek. És megtaláltam őket. Követendő példákra leltem itt. Bár a gonosz mindent megpróbált, hogy meggyőzzön, rossz utat választottam, egyetlen pillanatra sem gondoltam rá, hogy visszalépnék. Isten mindig küldött segítségül valakit a tanárok, a barátok közül... A legfontosabb pedig, hogy itt megtanultam szeretni az embereket. Isten áldása, hogy ebbe az iskolába kerültem.”

Ha szeretni akarod az embereket és segíteni akarsz rajtuk, ha élvezni szeretnéd az igazi értékek által meghatározott légkör előnyeit, ha szeretnél az egészségügyi misszió területén dolgozni, várunk! Jelentkezz a Brăilai Egészségügyi Főiskolára! Itt az idő múlása a javadat szolgálja! ■

Claudiu Șerban, a Brăilai Egészségügyi Főiskola igazgatója

1. <http://www.presa-zilei.ro/stire/387/belu-bitang.html>

2. Ellen White, *Tanácsok nevelőknek, szülőknek és tanulóknak*, 423. old.

Doctor Luca Adventista
Teológiai-Egészségügyi Főiskola, Brăila

ADVENTIST ACCREDITING ASSOCIATION
Accrediting Association of Seventh-day Adventist Schools, Colleges, and Universities

Certificate of Accreditation

The Accrediting Association of Seventh-day Adventist Schools, Colleges, and Universities hereby grants to
Romanian Adventist School of Nursing
accreditation as a Level II institution for the period ending December 31, 2011.

Dated this 2nd day of October, 2009

Garland Allen
Chairman

Wai M. Beardsley
Secretary

Level II institutions offer post-secondary courses and programs leading to three to five year college/university degrees.
12301 Old Columbia Pike, Silver Spring, Maryland 20904-6001 USA 301.690.5200

Beiratkozásért hívja a 0239662611 telefonszámot vagy látogasson el a www.scoalasanitara.braila.net honlapunkra.

Az alapvető szabadság és jog fogalma

Az emberi jogok problémaköre, összetett elméleti és főleg gyakorlati vonatkozásaival együtt, napjainkban minden ország és a nemzetközi közösség érdeklődésének középpontjában áll. A hazai és nemzetközi normatív hivatalos okmányokról szóló kijelentések és megállapodások vizsgálata során felfigyelhetünk az „emberi jogok” és „emberi szabadság” kifejezések gyakori használatára.

Jogi szempontból a jog szabadságot jelent, a szabadság pedig jogot feltételez, mindkét fogalom tehát arra vonatkozik, hogy az ember mit tehet vagy mit nem tehet. Mindkét szó ugyanarra a fogalomra vonatkozik tehát, ennek pedig történelmi magyarázata van. Kezdetben az emberi lény státusával kapcsolatban felmerült a közhatalóságokkal szembenálló szabadság igénye. A szabadságjogok tiszteletben tartása a hatóság részéről egy általános tartózkodó magatartást feltételez, azaz nem szabad gátolnia a szabadság gyakorlását. Így keletkezett az „emberi jog” szóösszetétel, amely magában foglalja az állam köteletségét, hogy ne csak védje a szabadságot, de állampolgárai számára lehetőséget biztosítson bizonyos szabadságjogok gyakorlására. Jogi szempontból a jog és szabadság rokon értelmű fogalmak. A „szabadság” az állam semlegességére helyezi a hangsúlyt, míg a „jog” az állam köteletségét emeli ki, hogy megteremtse az egyes szabadságjogok gyakorlásához szükséges feltételeket.

Egy másik, gyakran használt kifejezés a „közsabadság”, amely a szabadság államhoz való viszonyára vonatkozik. A „közsabadság” az állam által az alkotmányban és a törvényben szavatolt szabadságjogok összességét jelenti. Egyetlen szabadság van, viszont többféle formában és módon nyilvánul meg, az alkotmány által megszabott különböző személyi jogoknak megfelelően, úgymint: véleményszabadság, lelkiismereti szabadság, az önkifejezés szabadsága stb. A szabadságot még azért is nevezhetjük „köz”-nek, mert államilag elismert és szavatolt. Ha elismerjük a szabadság „köz” jellegét, olyan értelemben, hogy

az állam védelme alatt áll, ez azt feltételezi, hogy az állam, amely védi, korlátozhatja is, tehát azt tehet vele, amit akar, ami ellenmond a szabadság államfeletti természetének. A szabadság állami védelme nélkül a világ minden kétséget kizáróan dzsungellé változna. Ezt bizonyítják a „maffia”-típusú jelenségek is az olyan országokban, ahol az állam túl gyenge ahhoz, hogy megvédje az állampolgárok szabadságát. Egy túlságosan elnyomó állam elrabolja a szabadságot, míg az, amely túl liberális, nem védi meg állampolgárai szabadságát bizonyos befolyásos személyektől vagy csoportoktól.

Az „emberi jogok” a természeti jogok elméletén nyugvó filozófikus kifejezés, mely elmélet szerint vannak az ember természetéhez tartozó szent jogok (lelkiismerettel, értelemmel és akarattal felruházott lény), melyeket tiszteletben kell tartani, annál is inkább, hogy nem az állam hozta létre. Az államnak csupán el kell ismernie és meg kell védenie ezeket. Ha a „közsabadság” kifejezés az államhoz mint a szabadságjogok létezésében aktív szerepet vállaló tényezőhöz irányít, az „emberi jogok” kifejezés egy eszményt állít elénk, melynek alapján minden államnak el kell ismernie az ember természetes jogát. Az „emberi jogok” az *emberi létezés* jogaira utaló kifejezés, ami számára elidegeníthetetlen és elévülhetetlen természetes jogokat biztosít, a társadalom állami megszervezésén túl. Az emberi jogokat az adott állam törvénye nevezi meg és biztosítja, állampolgári jogok címszó alatt.

Összegzésül, az ember alapvető jogainak három meghatározó jellegzetessége van: nélkülözhetetlenek az emberi létezéshez, személyre szólóak és alapvető nyilatkozatok, törvények fogalmazzák meg. Az ember természetéből fakadóan szabad lény és a társadalom keretében részesülnie kell a szabadságban és minden jogban, amely visszavezethető az Alkotótól kapott természetéhez. ■

Ioan-Gheorghe Rotaru, az Észak-Erdélyi Egyházterület Vallászsabadság Osztályának igazgatója

A szenvedés táborában

Interjú Adriana Şerbannal

Virgiliu Peicu: Szeretném, ha röviden bemutatkozna az Adventszemle olvasóinak. Mondja el, hogy hívják, hol lakik, beszéljen a családjáról és szakmai képzettségéről.

Adriana Şerban: Egyszerű ember vagyok, egy személy, mint bárki más, akinek volt bátorsága és lehetősége szenvedéllyel követni álmait. Célom, hogy visszatükrözzem Isten szeretetét felebarátaim szolgálatában.

A nevem Adriana Şerban. Az Egyesült Államokban lakom egy észak-karolinai csendes kisvárosban. A férjem, Laurenţiu adventista lelkész. Van két lányunk: Heidi – 17 éves és Beatrice – 14 éves.

Akadémiai vonalon három magiszteri végzettségem van a pasztoráció, a teológia és lelkészség területein. Amíg élek, nem is akarok megállni a fejlődésben. Szakmai szempontból jelen pillanatban a kórházi lelkészség felé vezető úton haladok.

Amíg révbé jutok elhivatásom területén, időmet családomra és munkámra fordítom. Szombatikolai tanító vagyok; a Női Misszió Osztályt vezetem; irányítok egy csoportot, amely a nők támogatásával foglalkozik és aktív önkéntes vagyok a helyi börtönben végzett misszióban.

V.P.: Most hogy megtudtunk egy s mást a jelenéről, szeretném, ha visszatérnénk a kezdetekhez. Hol született és hogy ismerte meg az advent hitet?

A.Ş.: 1968-ban születtem, a Szeben megyei Szentágotán. Szüleim, Petrică és Rodica Moroşan szintén adventista családban születtek, így hát elmondhatom, hogy az adventizmus már kezdettől az önazonosságom része volt. Szívesen emlékszem vissza gyermekkoromra. Második koromban Medgyesre költöztünk, ahol kilenc unokatestvérem élt. A legélénkebb emlékeim apámhoz kötnek, akivel a Bibliáról beszélgettünk. Sokat kérdeztem tőle, például azt, hogy miért teremtette Isten Lucifert, ő pedig a nagy küzdelemről és az abban elfoglalt helyemről beszélt nekem.

Fiatalkoromban kedvenc lelkészem Forray Lázár volt, egy jellemes ember, aki belém ültette a megismerés – az önismeret, a környező világ, Isten megismerésének szeretetét. Tizennégy évesen, amikor a Példabeszédek könyvéből elolvastam a bölcsesség és az isteni kinyilatkoztatás összefüggéséről szóló részt, ott helyben eldöntöttem, hogy kedvenc tudományom az életben a teológia lesz. Majd Salamon példájára bölcsességért imádkoztam. Egyszerű, de az egész életemet meghatározó imádság volt.

Apám, hogy beteljesítse a teológia tanulására irányuló vágyamat, elvitt látogatóba Németországba, a friedensau teológiára. De a tanulmányi díj számunkra túl magasra szabott volt, ezért haza kellett térnünk.

Amikor a családom Németországba emigrált, nagymamámhoz költöztem Câmpina városba, ahol a Szentírás iránti érdeklődésem felkeltette egy különleges fiatalember, Şerban Laurenţiu figyelmét. Két év barátság után összeházasodtunk és hat hónappal azután, a körülmények kedvező alakulása révén az Egyesült Államokba emigráltunk.

V.P.: Milyen álmokkal léptétek át az idegen föld határát? Előre láttátok valaha is azt a forgatókönyvet, mely szerint a jelenben éltek?

A.Ş.: „Most az álmaink végre valósággá válhatnak” – mondtam magamban. De két év után tudatára ébredtem, hogy ha először pénzt akarunk, és majd csak azután kezdünk el tanulni, ez soha nem következik be.

Így hát elhatároztuk, hogy belépünk a Jordánba: Atlantából Michiganbe, az Andrews Egyetem bentlakásába költöztünk. Bár kisgyermekünk voltak (Heidi négy, Beatrice egy éves), fűtött minket a tanulási szenvedély. Az azután következő nyolc évben Laurenţiu magiszteri fokozatot szerzett pasztorációból, és doktorátust a vallási nevelés területén, én pedig elvégeztem a magiszterit pasztorációból, teológiából és elkezdtem a lelkési programot.

Bár még nem értünk tanulmányaink végéhez, megértettük, hogy itt az ideje gyakorlatba ültetnünk ismereteinket és elkezdenünk felebarátaink szolgálatát.

Két év pasztoráció után az észak-karolinai Hight Pointban Laurentiunak „ki kellett vennie egy szombat-évet” egyéb nagyszabású projektek miatt. A konferencia támogatásával visszatérésemig én viseltem gondját a gyülekezetnek. Prédikáltam; részt vettem a gyülekezeti bizottság és a hozzá tartozó adventista iskola bizottságának gyűlésein; imaalkalmakat és evangelizációs kampányokat szerveztem; tagokat látogattam otthonukban és a kórházban, bibliatanulmányokat vezettem a raboknak. A legnagyobb kiváltságban Laurentiu hazatérésekor volt részem, amikor is megkeresztelte két lányunkat.

Egy évvel azután kipróbáltam a szolgálat újabb változatát, a kórházi lelkészséget. Fizikai, szellemi, érzelmi és lelki szempontból egyaránt a legintenzívebb program volt, amiben valaha is részt vettem. Az, hogy most már az emberi lélek legnehezebb időszakában is segíteni tudok, leírhatatlan elégtételt jelent számomra.

Nélkülözhetetlen éjjel-nappal kapcsolatban lenned Istennel, hogy jelenlétét képviseld a betegszobában, ugyanakkor a lelkész sajátos feladatához tartozik, hogy érzelmi és lelki szempontból támaszt nyújtson a szenvedők családjának. Az egyik legjelentősebb tapasztalat a haldoklóval elmondott ima szerettei jelenlétében.

V.P.: *Megosztaná velünk fejlődésének valamelyik döntő tapasztalatát?*

A.Ş.: Egy vasárnap délután történt, huszonnégy órás ügyeletben voltam éppen. Anyák napja volt. Úgy tűnt, minden a legnagyobb rendben folyik. Az ügyeleti szoba egyszereiből megtelt haldoklókkal. Egy több tonnás kamion sofőrje vezetés közben üzenetet próbált írni a mobiltelefonjáról, és nyolc gépkocsinak ütközött, amelyek váratlanul lefékeztek egy, az autópályán levő akadály miatt. Az egyik autóban egy anya volt, három fiával, akik közül kettőt már nem lehetett megmenteni. Az apát telefonon behívtuk a kórházba.

Általában a szomorú hírt az orvos közli a hozzátartozókkal. De ezúttal, mivel minden orvos az éppen beérkező sürgősségi esetekkel volt elfoglalva, ezt a feladatot nekem kellett ellátnom. A férfit lesújtotta két fia elvesztésének híre. A földre roskadt, sírt, jajgatott, ordított, átkozódott és ott vergődött a kimerülésig. Innen kezdődött az én küldetésem. A család fájdalma az én fájdalmam is volt. Beszédem és hallgatásom egyaránt az én Istenem üzenetivé vált. Amikor végül tudtunk együtt imádkozni, megértettem – jobban, mint valaha –, mi történik a mennyei Atya szívében, amikor elveszíti egy fiát.

V.P.: *Mik a tervei a jövőre nézve?*

A.Ş.: Láttam Isten Igéjének hatalmát az emberek életében. Lelkészségem alatt tudatosult bennem az alkalom értéke: a válsághelyzet olyan közel hozhatja Istent az em-

berhez, hogy érezhetjük érintését. A jövőben szeretném mélyebben átélni ennek a két valóságnak az összetartozását. Szeretném, ha hivatásom során állandó jelenlétem és a Vigasztalás Lelkének folyamatos munkája által a válsághelyzetbe került személyek vagy családok mellett állhatnék. Ezért a múlt hónapban beiratkoztam egy doktori programra a pszichológia és keresztény tanácsadás területén.

V.P.: *Mit tanácsolna azoknak az olvasóknak, akik szeretnének az Önéhez hasonló áldott tapasztalatban részesülni?*

A.Ş.: Szeretném bátorítani nőtestvéreimet, akiknek Isten szívébe ültette a lélekmentés szenvedélyét, hogy teljesítsék elhivatásukat. Nem számít, hogy milyen szakmai elismeréssel, beosztással rendelkezel, hogy gyülekezeted mennyire értékeli hozzájárulásodat. Az isteni elhívás gyúttal felhatalmazás is.

V.P.: *Köszönjük a megosztott gondolatokat. Isten vezetését kívánjuk a továbbiakban.*

A.Ş.: Szeretném, ha bizonyágtételem az *Adventszemlé* olvasóinak épülését szolgálná, és a rablók közé esett felebarát iránti gondoskodásunkkal visszatükröznénk a Jézus Krisztus arcán világló isteni dicsőséget. ■

Mit válaszolnék?

„Az én bátyáimat keresem, kérlek, mondd meg nékem, hol legeltetnek?”
(1Móz 37:16)

Ezerkilencszázkilencven júniusában családommal a tengeren nyaraltunk. Az emberek a szabadságot színlelték, mindenki, ahogy elképzelte: tüntetően, zajosan, mások nyugalmának zavarásával. Ha kifejezted a nemtetszésedet, kommunistának tituláltak. Ez a gyermekkoromra emlékeztetett, a 60-as évekre, amikor még elemista voltam, és még élénken élt az 50 éves feljelentések visszhangja. Amikor valaki vesztésként kerül ki egy összetűzésből, általában ezt kiáltotta az ellenfelének: „Nem baj, úgyis tudom, hogy apád légionárius volt!” A „légionárius” szót fegyverként használták.

A forradalom napjaiban a szülővárosomban féktelen emberek tömegei gyűlölettel kiáltották, hogy „Szabadság”, míg berekedtek. Majd valaki jelt adott, mire letérdeltek és kórusban ordították a Miatyánkot. A járókelők megálltak a járdán, és bámulták őket. A feldühödött tömegből egyesek kikiabáltak: „Aki nem tart velünk, kommunista!” Vesélyes volt a szélen haladni, így a gyalogosok a tömeggel sodródtak. A jelen valósága megrémítette őket. Én sem voltam kivétel. Valami belülről indította őket, hogy Istenhez kiáltsanak, de senki sem tanította meg őket, hogyan.

Ott a tengeren, egy reggel megismerkedtem egy holland evangélistával. Néhány fiatal kísért. Mivel egyikük sem tudott románul, mutogatással próbálták szemléltetni az Úr Jézus áldozatát és az ember megmentését. Sokan odagyűltek kíváncsiságból, mint egy attrakcióra, de a végén mindenki ment a maga dolga után. Egyenesen és meglepő módon nekemszegezte a kérdést: *Are you hungry of God?* (Éhezed Istent?) és innen elkezdődött a beszélgetés. Elmondta, hogy a szabadság hit nélkül nagyobb boldogtalansághoz vezet, mint a kommunizmus.

Volt néhány román nyelvű Bibliája. Kinyitotta az egyiket, és rámutatott egy igeversre. Ezt olvastam: „Megismeritek az igazságot és az igazság szabadokká tesz titeket.” Először elcsodálkoztam, hogy bár nem tud románul, tájékozódni tud egy román Bibliában. Csodálkozásomon túllépve, válasz helyett megkérdezte, hogy értem-e, amit elolvastam. Nem értettem. Ujjával rámutatott egy másik igeversre: „Tehát ha a Fiú szabadokká tesz titeket, valósággal szabadok lesztek.” Most sem értettem. Megkérdeztem, hogy miért teszi mindezt, amit a tengerparton tesz. Újra kinyitotta a Bibliáját és egy másik ígére mutatott: „Az én bátyáimat keresem, kérlek, mondd meg nékem, hol legeltetnek?” Ezúttal sem értettem. Imádkoztunk,

vagyis megkért, hogy ismétljem el, amit mondott, megadta hollandiai címét, majd hónapokig leveleztünk.

Lassan-lassan felfogtam, amit a tengerparton mondott, és egyszer ezt írtam neki: „Jó, most már tudom, hogy egy olyan egyházban kell keresnem a Fiút, ahol fontos a Biblia. Mondd meg, melyik ez az egyház, és oda fogok menni.” A válasz gyorsan, másfél hét után érkezett (az internet előtt ez a leggyorsabb időnek számított): „Én csupán ember vagyok. Csak a Szentlélek mondhatja meg neked, melyik az az egyház, ahol a hitedet gyakorold. Tudnod kell, hogy annak az egyháznak jól körülhatárolt üzenete kell, hogy legyen, és küldetésének tekinti azoknak a testvéreknek a felkutatását, akik hol Sikembe, hol Dótánba járnak.” Kezdték derengeni. Akkor már bibliaolvasó voltam.

Ugyanannak az évnek a decemberében feleségemmel csatlakoztunk az Adventista Egyházhoz. De ez egy másik szép történet. A hollanddal folytatott levelezés addig a napig tartott, amíg azt írta nekem, hogy levelezésünk célja beteljesült, és „megtaláltam az utat.” Még ezt is írta: „Mostantól tudd, hogy amivé válsz a Szentírás által, az olyan lesz világi testvéreid szemében, mint a tarka ruhát viselő József a testvérei előtt. Meglehet, hogy egyesek gödörbe vetnek vagy eladnak. Te ne félj! Ha a Fiú a tiéd, szabad vagy, még Potifár rabjaként is. Menj és keress meg testvéreidet!”

Azóta eltelt húsz év. Nem is tudom, hogyan repülhetett így el. Ha valaki ma megkérdezné tőlem, hogy mit jelent számomra adventistának lenni, megmutatnám neki 1Móz 37:16 versét: „Az én bátyáimat keresem, kérlek, mondd meg nékem, hol legeltetnek?” ■

Ioan Paicu, a Radio Vocea Speranței főszerkesztője

Ellenérzés nélkül

M

inden ember, minden nő élete végtelen harcmező. A küzdelem vérre megy, hiszen örök érdekek forognak kockán. A résztvevő erők egyrészt a földi természet indíttatása, az emberi ész megalapozottnak mondható elgondolásai, másfelől pedig a Szentlélek szeretettel és kegyelemmel teljes készítése. Ezeknek köszönhetően állandó konfliktusban élünk.

Mit tegyek? A jót akarom tenni, de... Kire hallgassak? Mennyire hallgassak rá és miért? Jó volna, ha ez csak egy belső harc lenne önmagunkkal, amit titokban tarthatunk... Csakhogy a harc legtöbbször kivetül másokkal való kapcsolatainkra, legfőként pedig családjunk, gyülekezetünk tagjaira vagy azokra, akik befolyási körünkhöz tartoznak. Akárhányszor elveszítjük a harcot önmagunkkal szemben, találunk kifogást. Fáradtak vagyunk, rengeteg a tennivaló, az ígéret, amit be kell tartanunk és megannyi felelősség. Nem könnyű nevelnünk gyermekeinket, rendet tartanunk a lakásban, példás magatartást tanúsítanunk a munkahelyen... Nehéz türelmet gyakorolnunk és egyre nehezebb megőrizni egészségünket, beosztani időnket és pénzünket, hasznossá tenni magunkat.

Mindez nem azért történik, mert nincs más választásunk, hanem mert megtanultuk, hogy szeressük a körülöttünk élő embereket és törődünk velük. A listát folytathatnánk egyéni értékrendünk függvényében. Ilyen feltételek között, ha objektíven felmérjük Isten elhívásának magasztosságát és az általunk elért szintet, nem csoda, hogy néha tehetetleneknek és képteleneknek érezzük magunkat a megannyi kihívással szemben.

Gyakran próbáljuk megtalálni, hogy ki a felelős létezésünk céljáért és mindazért, ami velünk történik. Ráadásul meg is találjuk, legalábbis megtalálni véljük, mert a valóságban a dolgok másképp működnek.

Bár mindannyian boldogságról álmodunk, nagyon jól értünk ahhoz, hogy megnehezítsük a boldogság felé vezető utunkat. Hogyan? Kérlek, néhány percig elemezd objektíven a szívedet. Mit láatsz? Igaz, hogy szívedben szeretet lángolt Jézusért, amikor megismerted és találkoztál Vele? Emlékszel, mennyire elszánt voltál, hogy egész életedben követni és szolgálni fogod Őt? De a lelkedben űrt éreztél. Egy űrt, amit semmivel sem tudtál betölteni, bárhogy is próbáltad... Még emlékszel? Akkor Hozzá futottál, és kérted, hogy segítsen... Fel tudod idézni választát, amikor megkérdezted Tőle: Uram, mit kell tennem,

hogy az örök életet elnyerjem? Azt mondta, abban az előjogban részesültél, hogy mindenben engedelmeskedhetsz az Ő szavának, hogy életed része lehet az Igazság, amit hirdetsz és kifejleszthetsz egy tökéletes jellemet... Mindez csak úgy valósulhat meg, ha először Őt keresed és Őt helyezed fontossági sorrended élére. És mondott mégvalamit... Szükséges „csöndes, áhítatos lelkületet gyakorolnod, érdeklődést mutatnod az örök életre vonatkozó ismeretek és a lelki növekedéshez szükséges áldások iránt. Szeretné, ha megértenéd, hogy kevesebbet kell foglalkoznod a mulandó és többet az örökkévaló dolgokkal. Hogy a szorgalmat, a határozottságot és az erőt Krisztus kegyelmének kell megáldania, mert az életed csak így válhat legyőzhetetlen hatalommá a jóra.”¹

Ne feledd, hogy hatalmadban áll a jót választani és Isten kegyelméből győzni önmagadon, a földi természetben, a kísértésben és az ellenségben. Tedd IGÉJÉT életed mércéjévé! Keresd Őt minden nap! Kérd tanácsát mindenben és nyugalomban, békében, örökkévaló áldásban lesz részed, mert Ő mindezt megígérte! ■

Cristina Potocian Băndean

1. Ellen G. White, *Jézus élete*, 408. old.

Hírek a HNA egyház életéből

A rovatot összeállította **Adrian Dobre**, a Román Unió Kommunikációs Osztályának igazgatója

► A Civil Társaság Gálája: 3. díj az ADRA családi erőszak ellenes kampányának

A 2010 végén lezajlott családi erőszak ellenes kampány, melyben Leonard Doroftei világbajnok ökölvívó is közreműködött, jelmondata pedig „Szeretsz ütni? Válassz magadhoz illő partnert” volt, 3. díjat kapott „személyi/közösségi jogok védelme” kategóriában a Civil Társaság Gáláján, melyet június 9-én szerveztek meg a Bukaresti Állami Opera színpadán.

A Civil Társaság Gálája projekt keretében a nemkormányzati szervezetek, szakszervezetek vagy magánszemélyek legjobb projektjeit díjazták. Ebben az évben 193 projekt nevezett be, amelyek mintegy 17 millió euró alapban részesültek.

„Nagy öröm ez számunkra! Nagyon izgultunk, látva a résztvevők felkészültségét és az értékelési szempontokat, de végül különösen érdekes élményben volt részünk. Úgy gondolom, hogy az ADRA Románia jelenléte ezek a pódiumon, magas szintű hazai projektek

SZERETSZ ÜTNI?

KERESS MAGADHOZ
ILLŐ PARTNERT!

Leonard
Doroftei

A CSALÁDI ERŐSZAK ŐL!
ideje ÁLLÁST FOGLALNOD!

ADRA
ROMANIA
www.adra.ro

mellett, elsősorban a minket támogató csapatnak és önkénteseknek köszönhető, ugyanakkor azt szeretném, hogy ez a díj csak az első lépés lett volna, amit ebben az irányban tettünk”, nyilatkozta Sorin Goleanu, az ADRA Románia végrehajtó igazgatója.

► Spanyol önkéntesek romániai társadalmi tevékenységeiben

Egy nyolc főből álló spanyol csoport Mihai Braşov irányításával és további három romániai személlyel egy héten át részt vettek a zernyesti „Hajlék számodra” elnevezésű, szociális lakásokat teremtő építkezési projektben. Céljük az volt, hogy megízleljék önmaguk odaadásának örömeit olyan személyek érdekében, akiknek az életben mostohább sors jutott. A belsőépítkezési munkák mellett Mihai Braşov programot szervezett gyerekeknek és családi szemináriumot a környéken lakóknak.

„Öröm látni a megváltozott életüket, ugyanakkor szomorúságot érzek azokért, akikért semmit sem tehattünk, hiszen Zernyesten nagyon sok a nélkülöző család, akiknek hátszélre lenne szükségük az életben”, nyilatkozta Nistor Serafim, a projekt koordinátora.

A 2008-ban Nistor Serafim által elindított és a helyi önkormányzat támogatta program, melyhez időközben a dél-erdélyi Adventista Egyház és az ADRA Románia is csatlakozott, egy új szociális lakáskomplexum munkálatainak kezdetén van, 12 család számára.

► Szeben: különleges nap az adventista gáborok számára

2011. május 28-án, szombaton, Szebenben megtartották a roma származású erdélyi hetednapos adventista hívők találkozóját.

A Demeter Gábor, Demeter Baranka és a fordító, Gábor Samu közvetítette

üzenet bátorító és megújító hatású volt. A Ionel Oglan által irányított zenei program csakis roma nyelvű énekekből állt, az utolsót pedig minden egybe gyűlt énekelte.

Jelen voltak vendégek Karácsonyfalváról (Maros), Marosújvárról (Fehér), Nagybányáról (Máramaros), Mezőcsávásról (Maros) és persze a helyiek is Szebenből és Sellemberkről. Minden isztentiszteletet roma testvérek tartottak, délután pedig verses-zenés programra került sor. A legvégén közös asztalt szerveztek, amelyre minden jelenlévő hivatalos volt.

► Hat fiatal lelkészt szenteltek fel a Munténiai Egyházterületen

Június 4-én, szombaton, a calarasi-i adventista imaház szűkösnek bizonyult a Munténiai Egyházterület hat fiatal lelkészének felszentelésén. A bemutatás, az üzenet és az imák a lelkészekre irányultak: Daniel Mihăilă – Viziru-Buzău Kerület, Daniel Niţulescu – Pârscoş Kerület (Buzău megye), Daniel Oncea – a bukaresti Adventista Teológiai Líceum lelkésze, Dragoş Braşoveanu – Călăraşi Kerület, Gabriel Braşov – Ploieşti-„Maranatha” Kerület és Florentin Radu – Sălchioara Kerület (Tulcea).

A központi üzenetet Teodor Huţanu lelkész, a romániai Hetednapos Adventista Egyház elnöke közvetítette, aki megerősíteni kívánta a tényt, hogy a hat

lelkész saját választásán, egyetemi és gyakorló időszakokban letett vizsgáin, az egyes bizottságok döntésein túl, Isten kiválasztott embere. Isten az, Aki felhatalmazza és munkájába küldi szolgálóit. Az áldáskérő imádság Ioan Câmpian-Tătar, az uniótitkár részéről hangzott el.

► **Ébredés, reform, misszió, változatosság és 1.400 kórustag**

2011. június 4-én, szombaton több mint 3.500 hittestvér és 27, román, magyar és roma gyülekezetből származó kórus egymás után énekkel dicsérte Istent a Kórusfesztivál az ébredésért elnevezésű rendezvényen, melyet Marosvásárhelyen szerveztek a dél-erdélyi hetednap adventisták számára.

A Marosvásárhelyi Sportszarnokban szervezett program középpontjában Eduard Călugăru lelkész, a Román Unió pénztárosának ébredésre buzdító üzenete hangzott el, melyet öt megye (Brassó, Szeben, Maros, Kovászna és Hargita) 1.400 kóristája éneke kísért.

A program elsősorban az adventistáknak szólt, és a jelenlévőket misszióra lelkesítette, ahogyan arról Lucian Cristescu lelkész, a Dél-Erdély Egyházterület elnöke is nyilatkozott: „A csarnokban mindannyiunkon urrá lett az érzés, hogy bár oly jó a megdicsőülés hegyén tartózkodni, a fájdalom völgyében még annyi lélek várja a megmentő irgalom kinyújtott karját.”

► **Az Adventista Egyház értékes partner a közösség megszilárdításában**

„A Hetednap Adventista Egyház értékes partner a közösség megszilárdításában”, jelentette ki egy kormányzó Angolában a Generál Konferencia elnökével, Ted N. C. Wilsonnal való találkozás után.

„Akárhányszor Isten embereivel találkozunk, egyre többet tanulunk arról, hogyan járunk egy gondokkal teli világban”, mondta Luanda tarto-

mány kormányzója, Jose Maria dos Santos Ferraz, hozzáfűzve, hogy Isten egyházának hite válasz azokra a kihívásokra, melyekkel Angolában az emberek jelenleg küzdenek. A nemzet célja a stabilitás és fejlődés, miután a 27 évig tartó polgárháború 2002-ben véget ért.

A két vezető dokumentumot írt alá a kölcsönös együttműködésről és az angolai társadalom javára tett erőfeszítések folytatásáról. A Hetednap

Adventista Egyház országszerte elismerésnek örvend az egészségügy, közösségi szolgálat és nevelés területein tett erőfeszítéseikért, egy olyan országban, ahol az infrastruktúra jó része – a legtöbb iskolát is beleértve – tönkrement a háború idején.

Luandában Wilson testvér 67.000 – közöttük több ezer fiatal – adventista előtt beszélt a Cidadela Stadionban a szombati istentiszteleten. Sokan a stadionon kívül hallgatták. Wilson angolai látogatását, szombati igehirdetésének egyes részleteit az állami televízióadó is közvetítette, csúcsidőben.

Angolában mintegy 380.000 adventista él, és körülbelül 1000 imaház létezik.

► **Fiatalok keresztsége Székelyudvarhelyen**

2011. június 26-a emlékezetes nap marad a Székelyudvarhelyi Kerület életében. Nyolc 25 éven aluli fiatal adta át életét ezen a napon Krisztusnak. Rostás Demeter, Rostás Lilike, Kiss Éva, Mezei Zsuzsánna, Bonta Renáta, Bonta Alfréd, Tamási Bettina és Tamási Ottó örömmel engedelmeskedtek az isteni hívásnak. A keresztségre a székelyudvarhelyi adventista imateremben került sor a helyi egyháztagnak és számos vendég jelenlétében.

A minőségi zene és ének (trombita-, gitár-, hegedűdarabok és kóruszámok), a szép versek mély áhítat lelkületét keltették, amelyet csak tovább mélyített Banga Emil lelkész Mózes második könyve alapján tartott prédikációja, amely az ellenség cselvetéseit leplezte le. Izrael, ha szolgálni akar, nem elégedhet meg félmegoldásokkal, a büntől teljesen el kell szakadnia, Egyiptomot, a szolgaság házáat el kell hagynia.

Az alámerítkezés volt az istentisztelet fénypontja, sokan megkönnyezték. További örömet jelentett, hogy a vízből elhangzott felhívásra több kéz is felemelkedett, olyanoké is, akik először léptek át az adventista imaház küszöbét.

Sámuellel együtt elmondhatjuk mi is: Ében-Háézer, „mindedig megsegített minket az Úr!” (1Sám 7:12)

*Bíró András, lelkész,
Székelyudvarhelyi Kerület*

Ellentmondások Dávid történetének leírásában?

Kérdés: A Dávidról szóló történetben, 1Sám 16–18 fejezeteiben ellentmondásosnak tűnő kijelentések is vannak. Például 1Sám 16:14-23 verseiben Dávid fegyverhordozóként és énekesként kerül Saul udvarába. A 17. fejezetben, a Góliát-történetben Dávid Betlehemből, apjától, Isaitól érkezik, ahol pásztorkodott, Saul és Abner pedig akkor még nem is ismerik (55-58. vers).

Válasz: A bibliakutatók felfigyeltek ezekre a következetlenségekre és próbáltak magyarázattal szolgálni. Az egyik lehetséges magyarázat az lenne, hogy Saul a gonosz lélek befolyására nem szentelt túl sok figyelmet Dávidra, névtelen, alkalmi vándorzenészként kezelte csupán. Csak Góliát legyőzése után döbbsen rá Saul, hogy addig jóformán nem is ismerte Dávidot. Ez egy lehetséges, de nem túl kielégítő magyarázat. Nehéz elhinni, hogy Saul környezetében senki, Abner és Jonathán sem ismerte addig Dávidot, ha valóban Saul fegyverhordozója és énekes volt a Góliát legyőzése előtti időszakban.

Valószínűsíthetőbb az a magyarázat, hogy a királyi krónikák zsidó szerzője az eseményeket nem írta le kronológiai sorrendben. Először is jó, ha tudjuk, hogy ezeket a krónikákat több évvel az események után jegyezték le. Például, az a megjegyzés, hogy Dávid az óriás fejét Jeruzsálemba vitte (1Sám 17:54) egy sokkal későbbi időpontra utalhat, amikor a jebuzeusok lakta Jeruzsálem Dávid fővárosa lesz. (Góliát fejét trófeaként az egyiptomi szokás szerint mumifikálták vagy csupán a koponya maradt meg.) Mivel a szerző viszonylag későn jegyzi le az eseményeket, említést tesz néhány mozzanatról Dávid és Saul kapcsolatát illetően, de nem pontos időrendi sorrendben. Jó tudnunk, hogy számos bibliai elbeszélésben a kronológikus helyett gyakran a tematikai sorrend érvényesül, még az evangéliumokban is.

Habár valószínűnek tűnik a magyarázat, hogy a szerző nem egymás után tárgyalja az eseményeket, nehéz rekonstruálni azok valódi sorrendjét, mert egymásra tevődésük, egybeesésük is lehetséges. Különösen érdekes jelenség figyelhető meg ennek a régi bibliai szakasznak az egymástól eltérő közvetítésében. A maszoréta (hagyományos héber) szövegen alapuló bibliafordítások, amelyhez az általunk gyakran használt Cornilescu (vagy *Károli*) fordítás is tartozik, részletezőbbek. Másrészt az ógörög szövegváltozat (Septuaginta, LXX), melyet a zsidók fordítottak le az akkor létező héber kéziratok alapján, i. e. 250–100 között, valamelyest eltér a maszoréta szövegtől, ezeket a fejezeteket szüksézávúban meséli el, amint az leellenőrizhető a

Septuaginta szövege vagy annak szöveghű román fordításai alapján. A hagyományos gyakorlat szerint a héber és újprotestáns fordítások a maszoréta szöveget veszik alapul. De a katolikus és ortodox fordítások egy jó ideje szintén – részben vagy teljes egészében – a maszoréta szöveg szerint

A következő rovatot az olvasóink és tanácsadóink által feltett kérdések megválaszolására tartottuk fenn.

Ez által szeretnénk közelebb kerülni önökhöz, és megfelelőképpen válaszolni az önöket érintő lelki gyötrődésekre.

Címünk: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae, nr. 38–38A, Voluntari, Ilfov, cod 0077190 vagy www.curieruladventist.ro.

Köszönjük az együttműködést!

készülnek. (Például: Biblia lui Șerban – 1688, Biblia de la Blaj – 1760, Biblia Galaction/BOR, stb.) Ezért a műveltebbek közül egyesek, főleg katolikusok és ortodoxok, szükségét érezték, hogy rendelkezzenek a Septuaginta szigorú fordításaival, melyet az Újszövetség szerzői a leggyakrabban idéznek. Így román nyelven létezik egy *Biblia Jubilară* elnevezésű kiadás (ford. Bartolomeu Anania), valamint az „Új Európa Kollégium” kritikai fordításai (Polirom Kiadó). A Szentírás kedvelőinek érdemes beszerezniük ezeket személyes könyvtáruk bővítésére.¹

Ha megvizsgáljuk 1Sám 17-18 verseit a Septuagintában (vagy a Septuaginta szöveghű fordításaiban), döbbenetes dolgot fedezhetünk fel: a Septuagintából hiányoznak a következő részletek: 1Sám 17:12-31, 41, 48 (Dávid másodszori megemlítéséig), 50:55-58; 18:1-6 (az „asszonyok” szóig), 10-11, 17-19, 21 („És Saul...”-tól), 29 („és egész életében”-tól), 30. Ilyen nagy eltérés a két kézirat között igen ritkán fordul elő. A Septuagintában még Jeremiás, Jób és Eszter könyvében vannak ehhez hasonló eltérések. Jeremiás és Jób rövidebb a Septuagintában, és Jeremiás könyvének bizonyos fejezetei más sorrendben fordulnak elő. Ellenben Eszter könyve hosszabb a Septuagintában, és a szöveg egyharmada különbözik a maszoréta változattól. Az olvasók, akik a magyarázatot egyszerűnek vélik, vagyis hogy az újabb kiadók kihagytak a szövegből, hiszen a versek hiányos számozásából erre is következtethetnénk, jó, ha tudják, hogy a bibliai szöveg versekre tagolását nagyon későn, 1500 után végezték el, tehát a szövegkihagyás csak illúzió. A versek számozásánál egyeztetették a héber és görög szövegeket.

A szövegeltérések, sőt a szövegek terjedelme nem változtat a Biblia üzenetén és az arra épülő hitelveken. Kizárólag a irodalmi-történelmi részletek vonatkozásában merülnek fel

bizonyos problémák. 1Sám 17–18 részei kapcsán jó megfigyelnünk, hogy a Septuagintából a szakaszok hiányzása nem utal szándékos vagy tévedés folytán történt kihagyásra. Ha olvasás közben kihagyjuk a Septuagintából hiányzó részeket, a történet menetét természetesen érezzük, sőt nem ütközünk az említett ellentmondásokba sem.

A szakemberek következtetései alapján mindkét szöveg, a héber (maszoréta) és a görög (Septuaginta) nagyon régi, több mint kétezer éves héber kéziratokon alapul. A Septuaginta szövegének rövidsége egy eredeti héber szövegre utal. A maszoréta héber szöveg tartalmaz későbbi, a száműzetés előttről származó kiegészítéseket, melyeket Isten emberei toldottak be, krónikások, akik nagyon régi forrásokhoz is hozzáfértek. Az ilyen jellegű betoldások ókori szövegkiadási szokásokhoz köthetők.

Például már Mózes első könyvében megjelennek kiadói megjegyzések, mint például: „a kanaániták akkor még az országban voltak”. Ezeket a pontosításokat a Kánaán elfoglalása után toldották be (1Móz 12:6; 13:7, u.r.). Vagy „az edomita királyok, akik Izrael királysága előtt uralkodtak” (1Móz 36:31-43) – ez azonos a perzsa kori krónikás által betoldott résszel (1Krón 1:43-54).

Nem veszítünk semmit azzal, ha Istennek bizonyos emberei, képzett írástudók (mint Ezsdrás) vagy írnok, krónikás próféták később betoldottak bizonyos információkat a régi

források alapján, melyekhez hozzáférésük volt. Ezzel is többet megtudhattunk Dávid történetéből a mai héber szöveg alapján, ahhoz a héber szöveghez képest, ami a Kr. e. 2. században Sámuel könyve görög fordításának alapjául szolgált.

Végezetül szükséges még egy pontosítás. Ha Sámuel 1. és 2. könyvét a Septuagintában vagy más régi ortodox, illetve katolikus fordításokban keressük, nem találunk ilyet. A Septuagintához kötődő hagyományban Sámuel illetve a Királyok két könyve 1, 2, 3, és 4 Királyok címmel jelenik meg. Ez a gyakorlat jobban tükrözi a valóságot, hiszen a zsidók által Sámuel 1 és 2-nek elnevezett könyveknek vajmi kevés közük van Sámuelhez. Sámuel 1. könyvének első részében esik szó a prófétáról, amit valóban maga Sámuel írt. Viszont 1Sám 25:1-ben (lásd még a 28:3 verset is) Sámuel haláláról olvasunk, tehát világos, hogy ezeknek a fejezeteknek a szerzője másvalaki volt. Sámuel neve utoljára a 19. rész 18-24. verseiben jelenik meg, a következő fejezetek pedig már Gád prófétát említik, akiről a krónikás elmondja, hogy az általa átvizsgált királyi krónikák egy részét ő írta (1Krón 29:29). Összegzésül, az ortodox Biblia címei (1-4 Királyok) ebben az esetben sokkal találóbbak.

Lehet, hogy ezek az információk túl bonyolultnak tűnnek. Mindenképpen jó tudnunk, hogy miközben a Biblia üzenetében teljesen bizonyosak vagyunk, vannak szempontok, amelyeket jobb, ha rugalmasabban, a valós tényekhez igazítva kezelünk a Szentírás realista és kiegyensúlyozott megközelítése érdekében. Ez sokkal többet nyújt hitünknek, mint a szent szövegről és történelemről alkotott valótlan képzetek fenntartása. ■

Drd. Florin Lăiu, egyetemi adjunktus
az Adventista Teológiai Intézetnél

1. A Septuaginta szövegének korlátai ellenére az említett fordítások értékesek a kritikai megjegyzések szempontjából és mint irodalmi alkotások. Valószínűleg, nincs szebb fordítása Jób könyvének, mint a Bartolomeu Anania szerinti. A Polirom Kiadónál megjelent Septuagintát pedig egyedi és igényes irodalmi nyelvezete teszi különlegessé.

A felekezeti minőség elismerése

Gelu Panait | Jogi kérdések

Kivonat a 2006. december 28-i 489-es számú, a vallásszabadságra és az egyházak általános helyzetére vonatkozó törvényből.

20. szakasz

(1) A benyújtástól számított 60 napon belül a Kormány jóváhagyó vagy megindokolt visszautasító választ ad a kérvényre.

(2) A kormányhatározat megjelenik Románia Hivatalos Közlönyének első részében, és a törvény szerint jogilag megtámadható.

(3) A kérvény visszautasítása esetén a vallási egyesület kérheti az elismerés folyamatának újraindítását abban az esetben, ha igazolni tudja a visszautasítás alapjául szolgáló okok megszűnését.

(4) A felekezeti minőséggel járó jogok és köteleességek az elismerő kormányhatározat életbe lépésének időpontjától lépnek érvénybe.

21. szakasz

A Kulturális és Kultuszminisztérium javaslatára a Kormány határozat által visszavonhatja az elismert felekezeti minőséget, ha a felekezet tevékenységével súlyosan veszélyezteti a közbiztonságot, -rendet, -egészséget, -erkölcsöt vagy az alapvető emberi jogokat és szabadságot.

22. szakasz

(1) A szervezeti és működési, illetve kánonjogi státusra vonatkozó változtatásokat és kiegészítéseket szükséges közölni a Kulturális és Kultuszminisztériummal, elismerés végett.

(2) A jelen törvény előírásainak megfelelően kibocsátott hivatalos okmányok, valamint ki nem bocsátásuk a meghatározott határidőn belül jogilag megtámadható, a törvény által megszabott feltételek között. ■

Gelu Panait, jogász, Román Unió

AZ AJTÓ és... a kakukk

Sanyi és Bea egy szép, nyugodt hegyi városkában laktak. Mindig segítettek szüleiknek a házi munkában. Sanyi szívesen rendezgette a szerszámokat, amikor apja a kertben dolgozott, Bea pedig kíváncsian tanulmányozta az érdekes hozzávalókat, melyeket édesanyja felhasznált az ízletes ételek elkészítéséhez.

Idejük legnagyobb részét azonban a többi gyerekkel való játszással töltötték. Sanyi hat éves volt, Bea pedig csupán csak öt. A játszóhely házuk közelében volt, kint az utcán. Azon a környéken nem közlekedtek autók, ezért az egész utca az övék lehetett. A nap minden napon bőkezűen ontotta sugarait, és a gyermekek vidáman szaladtak játszani. Sanyi és Bea mindig igyekeztek elsőként odaérni, hogy elkezdjék kedvenc játékukat, a bújócskát. És a játék minden nap egészen késő estig tartott. Anyának kellett leállítania a játékot, amikor vacsorára hívta őket.

Az egyik este apjuk szelíden odament hozzájuk, és így szólt:

–Sanyi, Bea, szeretném, ha ezután korábban hazajönnétek! Egész nap játszhattok, de az egészségetek érdekében nagyon fontos időben lefeküdnötök.

–De apa, ha a többiek nem mennek haza, hogy hagyjuk abba a játékot? – kérdezte Bea.

–Azt szeretném, ha egészségesek maradtok. Mit szóltok a 9 órához? Megegyezhetünk ebben? A nap addigra már úgyis lemegy, nem láttok olyan jól, és megüthetitek magatokat.

A gyermekek tanácskoztak, és egyetértettek abban, hogy kilenckor a házban kell lenniük. Az apa hozzátette:

–És mi legyen, ha kilencre nem vagytok itthon?

–Hát akkor zárd be az ajtót – javasolta Sanyi.

–Jó, ha nem lesztek itthon kilenc óráig, bezárom az ajtót és csak reggel fogom kinyitni.

Sanyi és Bea ismerték az órát. A ház bejáratánál volt egy nagy kakukkóra, az apa pedig még egyszer megmutatta a gyermekeknek, hogy mikor van kilenc óra. Aznap este gyorsan elaludtak, a következő nap délután pedig kimentek játszani. Nem felejtették el az új szabályt, és időnként berohantak, mikor egyik, mikor másik, hogy lássák, hány óra. Aztán nagyot rikkantottak:

–Még van időnk! Gyertek játszunk!

Aznap este időben hazajöttek. Teltek-múltak a napok. A gyermekek mindig időben megérkeztek. Kilenc óra körül hallani lehetett, amint a kapu becsapódik, majd a gyermekek belépnek a házba és hallgatják az órát: *Kakukk, kakukk, kakukk!*

–Ma is sikerült! – mondta Bea, miközben a faliórát bámulta.

A gyermekek az egyik nap szokás szerint újból kimentek játszani. Időnként beléptek, hogy ellenőrizzék az órát. Azon az estén a játék a szokásosnál is érdekesebb volt, az idő pedig észrevétlenül eltelt. Sanyi és Bea, gondolván, hogy bőven van még idejük, jóval túlhaladták a kilenc órát. Szüleik várták őket.

Ahogy megbeszélték, leoltották a villanyt és bezárták az ajtót.

A gyermekek nagy későre elköszöntek barátaiktól, és beléptek az udvarra.

–Sanyi, sötét van! – mondta Bea ijedten. Szerinted apa bezárta az ajtót?

Sanyi tudta, hogy az ajtó zárva van. Ismerte édesapját. Mégis megpróbálta kinyitni, mindhiába.

–Be van zárva!!! Most mitévők legyünk? Hol fogunk aludni? Bea pityeregni kezdett.

–Ne itasd az egereket, én majd vigyázok rád! Hiszen a bátyád vagyok!

Bentről hallották az óra hangját: Kakukk, kakukk... Tizenegy órát jelzett.

Az óra a hibás! – kiáltotta Bea.

Sanyi elment a ház háta mögé, és hozott egy kis pokrócot. Ráültette Beát a bejárat szőnyegre és betakarta a pokróccal.

Szüleik az ajtó másik oldalán láthatatlanul várták, hogy mit tesznek majd a gyermekek. Az anya szeme könnyes volt. Sajnálta őket. De nem tehetett semmit, hiszen nem tartották be a megegyezést.

A gyermekek beletörődtek a büntetésbe. Tudták, hogy hibát követtek el. Sanyi leült a hűga mellé. A cica is a közelükben volt. Besétált a kuckójába, és meglepődve nézte őket. Mintha tudta volna, hogy a gyermekek helye nem az ajtóban van.

–Ne félj! Reggel majd találkozunk apával és anyával! – mondta Sanyi.

Mennyire szerették volna, hogy kinyíljon az ajtó, és az ágyukban alhatnának. Barátaikra gondoltak, akik már nyugovóra tértek.

–Mi meg a cicával fogunk aludni! – sóhajtozott Bea.

Csak az apjuk nyithatta ki az ajtót. Már majdnem elaludtak, és az apa kinyitotta. Alig hittek a szemüknek. Apjuk befogadta őket a házba!

A délutánok azután is játszással teltek, de Sanyi és Bea soha nem késtek többé. Tudták, hogy apjuk szereti őket! ■

Adina Călugăru

Valdens lelkész

A legszebb dolog, ami valakivel megtörténhet, hogy egy másik személyben felismerje saját gondolatainak, életérzésnek és tapasztalatának visszatükröződését. Nem hiába voltak olyan lelkészek a „Valdens lelkész” programban résztvett könyvevangélisták és lelkészek.

Szükségtelen elmagyaráznunk a „valdens lelkész” szókapcsolat értelmét annak, aki elolvasta A nagy küzdelem című könyvet. Viszont az azonos elnevezésű projektet világosan körül kell írunk. Létrejöttét a könyvevangélisták és a lelkészek közötti együttműködésre vonatkozó szükséglet megfogalmazásának köszönhetjük, célja pedig, hogy ez a két csapat jobban megismerje egymást, de nem szemináriumok, hanem néhány napi könyvevangélista munka által.

A rajt május 29-én, vasárnap történt. Verőfényes, ugyanakkor aggodalmaktól és kérdésektől beárnyékolt nap volt, mindez a hétfőre vonatkozóan, amikor is elkezdődik a terepmunka. Azt már tudtuk, hogy a csapatok összetétele egy-egy lelkész, illetve könyvevangélista lesz majd. De kik kerülnek egy csapatba? Melyik területet kapják majd az egyes csapatok? Hogyan teszünk túl a lelkész-könyvevangélista párosításból fakadó izgalmakon? Lesz-e olyan átütő sikere az akciónak, hogy a lelkészek és a könyvevangélisták továbbra is szívesen együttműködnek majd?

Vasárnap este, egy rövid felkészítő szeminárium után a jelenlévő lelkészek és könyvevangélisták közül néhányan válaszoltak a következő kérdésre: „Miért vagy lelkész/könyvevangélista?” Mindenki elmondta tapasztalatát, ahogyan Isten megbízta őt a munkára való teljes odaszentelődéssel. Az elhívásról szóló beszámolókat estéről estére lelkesítették a jelenlévők szívét. Nemes érzelmeket éltünk át, és hálával tapasztaltuk, hogy a lelkészek és a könyvevangélisták egyaránt részesültek a léleknyerésre szólító meghívásban. Ezt a Krisztus iránti lelkesedést lehetett kiolvasni a szívből és látni az elmondott tapasztalatokban és magatartásban.

A résztvevők már az első estén megbizonyosodtak, hogy ami a projekt keretében történni fog, nem más, mint hogy mindenki követi elhívását a szolgálatban. Egyetlen gondolat lelkesítette a szolgálattevők csoportját: teljes átadás a Mindenható kezébe az előttük álló munkában.

Mi következett azután? Minden napon, hétfőtől csütörtökig 11, könyvevangélistából és lelkészből alkotott pár indult el Câmpeni város utcáin, válaszként Krisztus elhívására, hogy lelkeket nyerjen a Mócok Országában. Az egyes csapatok naponta házról házra jártak, és az ér-

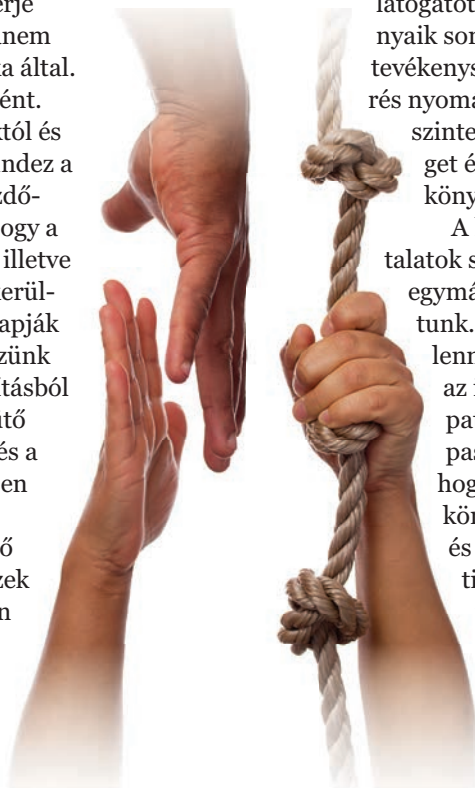
deklódók számára könyveket és vérnyomás-mérést ajánlottak. Más csoportok könyvstandoknál, iskolákban és intézményekben tevékenykedtek.

Egy munkásnap után az egyik lelkész így értékelte csapattársa tevékenységét: „Úgy tűnt, hogy a társam nem akar megszabadulni a könyvektől, inkább az emberek problémái foglalkoztatták.” Egy könyvevangélista ezt mondta: „A lelkész-könyvevangélista páros ideális csapat az emberekkel való munkában.” Egyes könyvevangélisták meglepődtek azon, hogy 11 lelkész közül mind a 11 két-három hónapon át házról házra járva, településeket látogatott meg, vagy azon, hogy még tanulójaik során kiképzést kaptak a könyvevangélista tevékenységre. A lelkészek lelkesedtek a felismerés nyomán, hogy a könyvevangélisták magas lelki szinten álló emberek, akik különös felelősséget éreznek a lelkek megmentésére, nemcsak könyvárusok, hanem az ima emberei.

A házról házra járás közben átélt tapasztalatok során közelebb kerültünk Istenhez, egymáshoz és az emberekhez, akikkel találkoztunk. Kellemes dolog olyanok társaságában lenni, akik számára minden eladott könyv az ima vagy a Szentlélek által ihletett csapatmunka gyümölcse. Csodálatos megtapasztalni a szent örömet annak nyomán, hogy egy lelki könyv új gazdára talál. A könyvevangélista szívébe reménysugarat és bátorítást hozott, amikor a konferencia titkára vagy elnöke megtapasztalta az erő megújulását a házról házra járás missziója közben. Nem is beszélve arról a bátorításról, amit a Román Unió pénztárosának jelenléte nyújtott számunkra, aki velünk együtt dolgozott a Nyugati havasok kemény munkaterületén. Milyen jó tudni, hogy vannak

közöttünk emberek, akik minden nap utolsó percéig harcolni tudnak, hinni, hogy amint most győzelmet aratnak, ki fognak tartani a történelem utolsó napjáig.

Hadd beszéljen e projekt eredményeiről az örökkévalóság. Corina Pelin, az észak-erdélyi könyvevangélisták vezetője az elért eredményeket „a reggelenkénti és esténkénti minőségi tápláléknak, minden résztvevő odaadásának és a könyvevangélista-lelkész ideális csapattársításnak” tulajdonítja. A projekt eredménye a munkások odaadásával arányos. Ezért késztetést érzek azt mondani, hogy minden szolgálattevő kötelessége hűnek maradni saját küldetéséhez, Krisztus munkása pedig szentelje teljes lényét a legmagasabb elhívásnak, a léleknyerésnek. ■

Romeo Asanache,
az Észak-Erdélyi Egyházterület elnöke

Könyv nélkül sivár az élet! Vedd és olvasd a Könyvet!

Megtalálod benne azt, Aki megajándékozhat egy örökké tartó tartalmas élettel.

Kutassátok az Írásokat a címe annak a műsornak, amely a Biblia olvasására készítet és segít leellenőrizni tudásodat.

Ha már betöltötted a 14 évet, feliratkozatsz a bibliai ismeretek versenyére, a cercetascripturile@sperantatv.ro e-mail címen vagy a **0741-137 040** telefonszámon. Várunk filmezésre a **Speranța TV** dobogóján!

Kutassátok az Írásokat!

szombaton, 21 órától
ismétlés vasárnap, 14 órától
a **Speranța TV**-ben

speranțatv
www.sperantatv.ro